

ΤΑΧ. ΤΕΛΟΣ ΚΑΤΕΒΛΗΘΗ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Μάιος - Ἰούνιος

1983

ΕΤΟΣ ΛΕ' — ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 798

Τιμή Φύλλου Δρχ. 10 — Γραφεία Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι Τ. 147 Τηλ. 36.28.280

ΕΠΙ ΤΗ ΛΑΜΠΡΟΦΩΡΩ ΑΝΑΣΤΑΣΕΙ

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ! Αὐτὸ τὸ Θεῖον καὶ Κοσμο-
χαρμόσουν μῆνυμα εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον χαρο-
ποιεῖ καὶ ἐνθουσιάζει κάθε χριστιανικὴ καρδίαν,
ὅσον καὶ ἂν οἱ καιροὶ καὶ αἱ καταστάσεις ἐν τῷ κόσμῳ
δημιουργοῦν ἀναταραχὰς καὶ μεταβάλλουν αἰσθή-
ματα. Κατ' ἔτος κάθε πιστὸς τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν,
ἵσταται μετὰ ψυχικοῦ συγκλονισμοῦ, διὰ νὰ παρα-
κολουθήσῃ τὸ ΠΑΘΟΣ καὶ ΤΗΝ ΑΝΑΣΤΑΣΙΝ ΤΟΥ
ΘΕΑΝΘΡΩΠΟΥ! Καὶ τὰ γεγονότα τὰ δραματικά
καὶ μοναδικὰ εἰς τὴν Παγκόσμιον Ἱστορίαν διαδέ-
χονται τὸ ἓνα μετὰ τὸ ἄλλο.

Μετὰ τὸν πόνον καὶ τὴν ὀδύνην ἡ δόξα, ὁ
Θρίαμβος καὶ ὁ ἄφθιτος στέφανος τῆς Αἰωνίου
Βασιλείας! Μετὰ τὸν Φρικτὸν Γολγοθᾶν ἡ ἀνεκλά-
λητος χαρὰ τῆς Ἀναστάσεως. «Ἀναστήτω ὁ
Θεὸς καὶ διασκορπισθήτωσαν οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ

καὶ φυγέτωσαν ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ οἱ μι-
σοῦντες αὐτόν».

Αὐτὸς εἶναι ὁ γλυκύτατος παῖν τῆς Ἀναστα-
σίμου ἡμέρας, «τῆς κλητῆς καὶ ἀγίας, τῆς μιᾶς
τῶν Σαββάτων», ἣτις ἀποτελεῖ διὰ τὴν Ὁρθο-
δοξίαν ἡμῶν «τὴν ἐορτὴν τῶν ἐορτῶν καὶ τὴν
πανήγυριν τῶν πανηγύρεων».

Διὰ τοῦτο ἀκριβῶς τὸ μῆνυμα τῆς Ἀναστά-
σεως ἐρχεται νὰ λαμπρύνῃ καὶ νὰ καταυγάσῃ τὴν
ζωὴν ἡμῶν καὶ ἐνδύσῃ λευκὴν καὶ ἀπαστράπτουσαν
στολὴν τὴν ψυχὴν καὶ τὴν καρδίαν ἡμῶν.

Διότι διὰ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Θεανθρώπου
συνανέστη καὶ ὁ ἐκπεσὼν καὶ νεκρωθεὶς ὑπὸ τῆς
ἁμαρτίας, ἄνθρωπος! Ἐκτοτε ἐπέρχεται, ἡ ἔνωσις
τοῦ Θεοῦ μετὰ τοῦ ἀνθρώπου, τῆς γῆς μετὰ τοῦ
Οὐρανοῦ καὶ ἡ λυτρωτικὴ Χαρὰ τῆς Ἀναστάσεως
ἐμπνέει πρὸς μεγαλουργίαν τὸν ἄνθρωπον. Διότι
τώρα πλέον κάθε ἄνθρωπος ἔχει τὰ Μυστήρια τὰ
ὁποῖα τὸν ἐνισχύουν, ἔχει τὴν κορυφαίαν Πρᾶξιν
τῆς Ἐκκλησίας, τὸ Ζωήρρυτον Αἶμα τοῦ Κυρίου

πού μυστικά και άορατα αλλά θετικά ενισχύει τὸν ἄνθρωπον καὶ ἀναγεννᾷ αὐτὸν διὰ τῆς Χάριτος καὶ τῆς Δωρεᾶς ταύτης.

Ἀκόμη ἔχει ὁ πιστὸς τὸ ἀκαταγώνιστον ὄπλον, ΤΟΝ ΤΙΜΙΟΝ ΣΤΑΥΡΟΝ, διὰ τοῦ ὁποῖου σθεναρῶς ἀγωνίζεται κατὰ ἐμφανῶν καὶ ἀφανῶν ἐχθρῶν ὥστε νὰ γνωρίζῃ πάντοτε τὴν Ἀθανασίαν, διότι ὅπως τονίζει ὁ Ἱερὸς πατὴρ Κύριλλος Ἀλεξανδρείας, «Οὐδεὶς ἀποθνήσκει εἰ μὴ μόνον ὅστις θελή-

σει καὶ ἐπιδιώξῃ τὸν Θάνατον! Μόνον ἐκεῖνος ὅστις ἀρνεῖται τὸν Κύριον! αὐτὸς ἀποθνήσκει καὶ μένει ἐν τῇ σκοτίᾳ τῆς ἁμαρτίας»...

Ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ Πρῶτος Νικητὴς τοῦ Θανάτου καὶ τοῦ διαβόλου, παρέχων τὴν δυνατότητα εἰς τὸν ἄνθρωπον καὶ αὐτὸς νὰ γνωρίζῃ ΑΝΑΣΤΑΣΙΝ δι' Ἐκεῖνου καὶ νὰ ἀνίπταται μέχρι τοῦ Θρόνου τῆς Μεγαλυσύνης Θεοῦ. Ἰδοὺ τὸ μέγα θαῦμα καὶ διὰ τὸν ἄνθρωπον.

ΠΑΣΧΑΛΙΝΗ ΥΜΝΟΛΟΓΙΑ

ΩΔΗ α' ἤχος α'

Ἀναστάσεως ἡμέρα καὶ λαμπρυνθῶμεν λαοί, Πάσχα Κυρίου, Πάσχα, ἐκ γὰρ Θανάτου πρὸς ζωὴν καὶ ἐκ γῆς πρὸς οὐρανὸν Χριστὸς ὁ Θεός, ἡμᾶς διεβίβασεν, ἐπινίκιον ᾄδοντας».

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

Ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεως Κυρίου εἶναι, ὥς λαμπρυνθῶμεν ἐκ χαρᾶς, εἶναι Πάσχα Κυρίου Πάσχα. Διότι ἀπὸ τὸν θάνατον μᾶς διεβίβασεν εἰς τὴν ζωὴν καὶ ἀπὸ τὴν γῆν πρὸς τὸν Οὐρανόν, Χριστὸς ὁ Θεός μας, ψάλλοντας ἐπινίκιον ὕμνον.

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΟΝ ΣΧΟΛΙΟΝ

ΠΑΣΧΑ, διὰ τοὺς Ἑβραίους εἶναι ἡ διάβασις των ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας, τὴν Γῆν τὴν ρέουσιν μέλι καὶ γάλα, τὴν Παλαιστίνην. Δηλ. τὴν ἀπαλλαγὴν των ἀπὸ τὴν σκληρὰν Φαραωνικὴν δουλείαν...

ΠΑΣΧΑ δι' ἡμᾶς τοὺς πιστοὺς τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ διάβασις ἐκ τῆς δουλείας τοῦ διαβόλου, τοῦ ψυχικοῦ θανάτου εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας εἰς τὴν Νέαν Ἱερουσαλήμ, τὴν ἄνω Ἱερουσαλήμ, τοὺς Οὐρανοὺς.

Εἰς τοὺς Ἑβραίους Μεσίτης ὁ Θεόπτης Μωϋσῆς! Εἰς ἡμᾶς τοὺς πιστοὺς ὁ Ἰδιος ὁ Λυτρώσας τὸν Λαὸν τοῦ Ἰσραὴλ, ὁ αὐτουργὸς τῆς σωτηρίας αὐτῶν, ὁ ἀναστὰς Θεὸς καὶ Κύριος ἡμῶν. Διῶκεται Αἰγύπτιοι, αἱ σκοτεινὰὶ δυνάμεις αἵτινες καταταραννοῦν τὸν ἄνθρωπον καὶ πρὸς ὀλεθρον ὁδηγοῦσαι αὐτόν.

Παλαιστίνη, δι' ἡμᾶς ἡ ἀγιωτάτη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία διὰ τῆς ὁποίας καὶ τῶν Μυστηρίων Αὐτῆς, ὁδηγοῦμεθα εἰς τοὺς Οὐρανοὺς. Ἰσραηλίται (ΝΕΟΙ ΙΣΡΑΗΛΙΤΑΙ) δηλ. ΔΙΑΣΩΘΕΝΤΕΣ, ἡμεῖς οἱ πιστοί, εἰς τοὺς ὁποίους ἔδωκεν τὴν βαρεῖαν

κληρονομίαν νὰ γίνωμεν ὁ νέος Περιούσιος Λαὸς τοῦ Θεοῦ, ὅπως τοῦτο χαρακτηριστικῶς τονίζει εἰς τοὺς Ἑβραίους ὁ Θεῖος Παῦλος, «Ἐπειδὴ ἀπώθεϊσθε τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ οὐκ ἀξιόους κρίνετε ἑαυτοὺς τῆς ζωῆς τῆς αἰωνίου, ἰδοὺ, στρεφόμεθα εἰς τὰ ἔθνη». (Πράξ. 13, 46).

Αἱ δὲ ταλαιπωρίαι τῶν Ἰσραηλιτῶν διὰ μέσου τῆς ἐρήμου καὶ αἱ ἄλλαι δοκιμασίαι τὰς ὁποίας ὑπέστησαν καὶ ἐν Αἰγύπτῳ, εἶναι ὁ σκληρὸς ἀγὼν, ἡ δυνατὴ καὶ ἐπίμονος μάχη τοῦ πιστοῦ κατὰ τῆς ἁμαρτίας διὰ νὰ περισώσῃ τὴν ψυχὴν του. Διὰ τοῦτο καὶ ἐπικαίρως δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ὅτι, ὅσον ποτὲ ἄλλοτε σήμερον, ὁ πιστὸς χριστιανὸς τῆς Μιᾶς καὶ Ἀκαينوτομήτου Ἐκκλησίας ἡμῶν, πρέπει νὰ δίδῃ σκληρὰν μάχην καὶ νὰ ἀντιτάσῃ πείσμονα ἄρνησιν κατὰ τῶν ποικίλων κακῶν καὶ πλανῶν αἵτινες ἔρχονται ὅχι νὰ «πλανέψουν» τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ νὰ ἀφανίσουν αὐτὴν παρὰ σύρουσαι ταύτην εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ Σατανᾶ.

Εἴθε ὅλα τὰ ἀναστάσιμα τροπάρια καὶ αἱ ὕμνοί διὰ νὰ συγκινήσουν τὰς καρδίας ἡμῶν, ὅσον ποτὲ ἄλλοτε καὶ νὰ κατανοήσωμεν τὴν ἀξίαν τοῦ Μεγάλου αὐτοῦ γεγονότος, τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

ΑΘΑΝΑΤΟΙ ΛΟΓΟΙ

«Ἀλλοίμονον εἰς τὴν χώραν ἐκείνην ποὺ οἱ νέοι ἔχουν κακίας γερόντων καὶ οἱ γέροι διαπράττουν νεανικὰ σφάλματα». (Ἱερὸς Χρυσόστομος).

«Δεῖ, τοὺς σὺφρονες νέους, μήτε μάστιγος μήτε χαλινοῦ δεῖσθαι». (Μ. Βασίλειος)

«Τέκνον, ἐκ νεότητός σου ἐπίλεξαι Παιδείαν καὶ ἕως πολιῶν εὐρήσεως σοφίαν» (Σοφ. Σειρ. 6, 18).

ΙΣΧΥΣ ΕΝ ΤΗ ΕΝΩΣΕΙ

Πολλαὶ ὑποδείξεις γίνονται ἀπὸ διαφόρους κατευθύνσεις καὶ σημαντικαὶ καταβάλλονται προσπάθειαι διὰ νὰ ἐπιτευχῇ ἡ Ἑνωσις ὅλων τῶν «παλαιοημερολογιτικῶν δυνάμεων» τῆς χώρας.

Βεβαίως, κανεὶς δὲν δύναται νὰ εἶναι ἀντίθετος, εἰς μίαν τοιαύτην προσπάθειαν διὰ τὴν ποθουμένην κατὰ Θεὸν ἔνωσιν ὅλων τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, τὴν ἔνωσιν ἡ ὁποία θὰ μᾶς ἐμφανίσῃ ὡς μίαν συμπαγὴ καὶ ἰσχυρὰ δύναμιν, ἰδιαίτερως σήμερον, ὅτε κρίνονται ζωτικῆς σημασίας ζητήματα διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ τὸ ἔθνος. Ὡς ἐκ τούτου ὅσοι ὑπονομεύουν τὴν κατὰ Θεὸν ποθουμένην Ἑνωσιν, εἴτε ἀμέσως, εἴτε ἐμμέσως, ὑπονομεύουν εὐθέως αὐτὴν ταύτην τὴν Ὁρθοδοξίαν, ὅπως σὲ μεγαλύτερον μάλιστα βαθμὸν ὑπονομεύουν τὴν Ὁρθοδοξίαν, καὶ οἱ ἐπιδιώκοντες ἐξωχριστιανικὰς, συμβιβαστικὰς χωρὶς Θεὸν λύσεις, ὅλοι αὐτοὶ ἐπιτελοῦν ἀληθῶς ἔργον τοῦ σατανᾶ. Ἀπεναντίας, ὅσοι θέλγονται ἀπὸ τὸ ὄραμα τῆς κατὰ Θεὸν ἐνώσεως διὰ τῆς τηρήσεως τῶν Θείων καὶ Ἱερῶν Κανόνων, τῆς Ἱερᾶς παραδόσεως καὶ τοῦ ἡρωικοῦ πνεύματος τῶν πατέρων, προσφέρουν Θεοφιλῇ ὑπηρεσίαν εἰς τὴν μαρτυρικὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν μας, ἡ ὁποία τόσον δεινῶς δοκιμάζεται στοὺς καιροὺς μας ἀπὸ τὰ ἑτερόδοξα στίφη τῶν Ἀθένων.

Ἐὰν οἱ ἁμαρτήσαντες ἐκέκτηντο ταπεινώσιν, ἔστω καὶ ἐλάχιστον, ἀνεγνώριζον, τὰ σφάλματά των

καὶ ἔσπευδον νὰ ζητήσουν τὴν σωτηρίαν συγγνώμην ἀπ' ὅσους ἐσυκοφάντησαν, δὲν θὰ διαιρητο ὁ Ἱερὸς Ἡμῶν Ἀγὼν καὶ θὰ ἐπικρατοῦσε εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μας ἀδιατάρακτος γαλήνη.

Ὁ εὐσεβὴς ὀρθόδοξος λαὸς μας, ἐπιθυμεῖ ἐὰν μὴ τὶ ἄλλο νὰ ποιμαίνεται τουλάχιστον ὑπὸ ἐντίμων καὶ ἀδιαβλήτων Ποιμένων. Οἱ Ἱεροὶ Κανόνες τῆς Ἐκκλησίας ὑποδεικνύουν τὸ δέον γενέσθαι.

Ἄς μὴ ἀπατώμεθα. Ἡ Ἑνωσις τῶν Γ.Ο.Χ. θὰ γίνῃ αὐτομάτως, ὅταν ὅλοι μαζί οἱ παλαιοημερολογίται καθαρίσωμεν τὸ ἔδαφος ἀπὸ τὰς ἁμαρτωλὰς καταστάσεις. Διότι ἐάν, καὶ ἄλλον τρόπον καὶ οὐχὶ κατὰ Θεόν, θελήσωμεν νὰ συγκαλύψωμεν τὰς ἁμαρτίας μας ἡ Ἑνωσις δὲν θὰ γίνῃ.

Καὶ ἂν τυχόν, ἐκβιάσωμεν ποτὲ τὰ πράγματα καὶ τὴν δημιουργήσωμεν, αὕτη θὰ εἶναι «κατ' ἀνθρώπων» ὁπότε δὲν θὰ εὐδοκιμήσῃ. Ἄς συνέλθωμεν, λοιπόν, ἅπαντες, Ἄς ἐπιδιώξωμεν ἡμεῖς πρῶτοι νὰ γίνωμεν οἱ ἐργάτες τῆς κατὰ ΘΕΟΝ ἐνώσεως.

Ἄς δώσωμεν ἡμεῖς πρῶτοι τὸ παράδειγμα τῆς μετανοίας. Ἄς ἐφαρμόσωμεν ἡμεῖς πρῶτοι, διὰ τὸν ἑαυτὸν μας, τοὺς Ἱεροὺς Κανόνες. Ἄς ταπεινωθῶμεν ἡμεῖς πρῶτοι, καὶ τότε, μόνον, θὰ δυνηθῶμεν ν' ἀγαπήσωμεν ἀλλήλους. Καὶ ἡ ἐν Κυρίῳ αὕτη ἀγάπη θὰ γεννήσῃ τὴν «ΚΑΤΑ ΘΕΟΝ» ἔνωσιν, ἣτις, εἴθε νὰ μὴ μακρύνῃ ἐπὶ πολὺ ἀκόμη. Ἀμήν.

Θεόδωρος Μαρτίλης

Λιτάνευσις τῆς Εἰκόνης Ἀγίου Θεοδώρου Ἐν Νέα Σμύρνῃ.

Ἐνδιαφέρουσαι Ἀναδημοσιεύσεις

Ἐν Ἀγίῳ Ὄρει (Ἀθῶ) Ἱερᾷ Μονῇ Ἐσφιγμένου
τῇ 12ῃ Ἀπριλίου 1983
(Πάτριον Ἑορτολόγιον)

Κύριε Διευθυντά,

Χαίρετε ἐν Κυρίῳ πάντοτε!

Διὰ τῆς παρούσης μου ἐπιστολῆς ἔρχομαι νὰ σᾶς γνωρίσω, ὅτι μετὰ μεγίστης θλίψεως ἀνέγνωσα εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. τεύχος 123, σελὶς 83, Μάρτιος 1983, τοῦ ὑμετέρου ἐγκρίτου καὶ λίαν ἀγαπητοῦ περιοδικοῦ «ΑΓΙΑ ΛΥΔΙΑ» εἰς τὰ «... μικρὰ σημειώματα τὸ σχόλιόν σας «Ἦταν λάθος» σχετικῶς μετὰ τὸ θλιβερὸν γεγονὸς τῆς κόρης μου Ἀννης, ἣτις ἐξεληθοῦσα ἐκ τῆς Ἱερᾶς Γυναικείας Μονῆς Ἀγίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου Λυκοβρύσεως Ἀττικῆς πρὸς θεραπείαν εἰς τὸ Κρατικὸν Νοσοκομεῖον τοῦ Χολαργοῦ Ἀθηνῶν, συνοδείᾳ τῆς μητρὸς τῆς Ναταλίας καὶ Ἀρσενίας Μοναχῶν.

Μέσα εἰς τὸ Νοσοκομεῖον κατὰ τὴν ἐξέτασιν τῶν ἀσθενῶν εἰς τὸ Οὐρολογικὸν Τμήμα εὔρον τὴν εὐκαιρίαν οἱ ἰατροὶ μετὰ τῶν ἀδελφῶν Νοσοκόμων καὶ ἀντὶ νὰ ἰατρεύσουν ταύτην, οὗτοι τὴν ἔκαμαν πλυσιν ἐγκεφάλου μετὰ ἀποτέλεσμα ὅταν τὴν συναντήσαμε αὕτη ἡρνεῖτο νὰ μᾶς ὁμιλήσῃ, ὑπ' ὄψιν ὧν ὅτι εἰς τὸ Νοσοκομεῖον ἔκαμα τρία ἡμερόνυκτα μετὰ τὴν κόρην μου Ἀνναν ἢ ὅποια ἦτο ρασοφορεμένη.

Ἡ μεταβολὴ αὕτη ἐγένετο συνεργεῖα τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων μετὰ ἀντικειμενικὸν σκοπὸν καὶ στόχον εἰς τὸ νὰ ὑποβάλουν σκέψεις ἀντιθέους καὶ ἀσεβεῖς κατὰ τοῦ Ὁρθοδόξου Μοναχισμοῦ, κατὰ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῆς καὶ κατὰ τῆς Ἀγίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου τῆς Θαυματουργοῦ καὶ νὰ τὸ προβάλουν μετὰ τὰ μαζικὰ μέσα ἐνημερώσεως ἀνὰ τὸ Πανελλήνιον καὶ ταυτόχρονως νὰ συκοφαντοῦν ἡμᾶς τοὺς γονεῖς τῆς διὰ τοῦ κιτρίνου τύπου ἐνῶ ἀντιθέτως ἡμεῖς τὴν ἀναθρέψαμεν παιδιόθεν Χριστιανικῶς καὶ τὴν ἀσφαλίσαμεν οικονομικῶς μετὰ ἓνα διαμέρισμα εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, μετὰ ἀρκετὰ χρήματα εἰς τὴν Τράπεζαν καὶ μετὰ ἑτέραν κτηματικὴν περιουσίαν, εἰς περίπτωσιν ποὺ δὲν θὰ ἤθελε νὰ παραμείνῃ εἰς τὴν Μοναχικὴν ζωὴν.

Ὡς οἰκογένεια ἐσιωπήσαμεν εἰς τὸ θλιβερὸν αὐτὸ γεγονὸς τῆς κόρης μας Ἀννης, διότι εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς διεπιστώσαμεν ὅτι τοῦτο ἦτο καθαρῶς ἔργον τῆς Ἑβραϊομασσωνίας καὶ τῶν Γραικύλων προδοτῶν δημοσιογράφων τῆς Πατρίδος μας Ἑλλάδος, ἐξαιρέσει ἐνίων, οἱ ὅποιοι ἀντὶ «πινაკίου φακῆς» ἀπεμπόλησαν τὰ ἰδανικὰ τῆς Θρησκείας, τῆς Πατρίδος καὶ τῆς Οἰκογενείας καὶ ἐπροτίμησαν τὰ ἀργύρια τοῦ Ἰούδα τοῦ Προδότου.

Κύριε Διευθυντά,

Ἐν προκειμένῳ ὅμως, δὲν δυνάμεθα νὰ σιωπήσωμεν οὔτε ἐγὼ ὡς Πατήρ, οὔτε ἡ σύζυγός μου Μοναχὴ Ναταλία μετὰ τῆς μεγάλης μου κόρης Μοναχῆς Ἀφροδίτης μετὰ τὸ δημοσιευθὲν σχόλιον τοῦ ὑμετέρου περιοδικοῦ «ΑΓΙΑ ΛΥΔΙΑ» ὅτι ἦταν λάθος ἡμῶν τῶν γονέων ποὺ ἀφιερῶσαμεν τὰ δύο (2) μικρὰ μας τέκνα εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Χριστοῦ καὶ ὅτι τοῦτο δὲν μᾶς τὸ συγχωρεῖ οὔτε Θεὸς οὔτε ἀνθρώπινος νόμος. *Καὶ Ἀπαντῶμεν:*

Τί λέγει ἐν προκειμένῳ ὁ Θεὸς Νόμος τῆς Ἐκκλησίας;

- Ἦταν λάθος τῶν γονέων Ἐλκανᾶ καὶ Ἀννης ποὺ ἀφιέρωσαν τὸ βρέφος των Σαμουὴλ εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Θεοῦ;
- Ἦταν λάθος τῶν γονέων Ζαχαρίου καὶ Ἐλισάβετ ποὺ ἀφιέρωσαν τὸν Τίμιον Πρόδρομον δι' Ἀγγέλων εἰς τὰς ἐρήμους τοῦ Ἰορδάνου;
- Ἦταν λάθος τῶν Θεοπροπατόρων Ἰωακείμ καὶ Ἀννης ποὺ ἀφιέρωσαν τριετίζουσαν ὡς Δάμαλιν τὴν Μητέρα τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Σολομῶντος;
- Ἦταν λάθος τῆς Μητρὸς Ἀγίας Εὐπραξίας ποὺ τὴν ἀφιέρωσεν ἕξι (6) ἐτῶν εἰς τὸ Μοναστήριον;
- Ἦταν λάθος τοῦ Ἀγίου Νείλου τοῦ Σοφοῦ τοῦ Σιναιτοῦ, ποὺ ἀπὸ συμφώνου ἐχώρισαν μετὰ τὴν σύζυγόν του διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, λαβόντες ἀνὰ ἓν τέκνον ἕκαστος καὶ εἶτα ἀνεχώρησαν διὰ τὰ Μοναστήρια;
- Ἦταν λάθος τοῦ Ἀγίου Καρύου ποὺ ἔλαβεν μαζί του τὸν υἱόν του ἀπὸ βρεφικῆς ἡλικίας ὅστις ἀνεδείχθη μέγας ἅγιος μετὰ τὸ Μοναχικὸν ὄνομα Ζαχαρίας;
- Ἦταν λάθος τῆς Ἀγίας Θεοδώρας ποὺ μετὰ τὴν κόρην τῆς ἕξι (6) ἐτῶν ἐμόνασεν εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν τοῦ Ἀγίου Λουκᾶ ἐν Θεσσαλονίκῃ;
- Εἶναι λάθος τὴν σήμερον ποὺ ὑπάρχουν εἰς τὰ Μοναστήρια τῆς Πατρίδος μας Ἑλλάδος περὶ τὰς διακοσίας (200) Μοναχάς, αἵτινες ἀφιερώθησαν παιδιόθεν ὑπὸ τῶν γονέων των εἰς τὸν Χριστόν;
- Εἶναι λάθος ποὺ καὶ τώρα ὑπάρχουν ἀφιερωμένα βρέφη εἰς τὰ Μοναστήρια διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ;

Κύριε Διευθυντά,

Γνωρίζετε καλῶς πῶς ἀπεφασίσσαμεν νὰ γίνωμεν Μοναχοὶ ἐγὼ, ἡ σύζυγός μου καὶ τὰ δύο (2) μου τέκνα; Ἀσφαλῶς δὲν γνωρίζετε καὶ δι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγον προσκρούετε εἰς τὸ θέλημα

τῆς Θεομήτορος κατὰ πρῶτον λόγον καὶ κατὰ δεύτερον τοιοῦτον μὲ τὰ γραφόμενά σας γίνεσθε αἰτία νὰ ἐμποδίσητε τὰς ἀποφάσεις μερικῶν εὐσεβῶν γονέων εἰς τὸ νὰ ἀφιερῶσιν τὰ τέκνα των εἰς τὸν Μοναχισμόν.

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω, παρακαλοῦμεν θερμῶς ὑμᾶς, ὅπως δημοσιεύσητε αὐτούσιον τὴν ἐπιστο-

λήν μου εἰς τὸ ὑμέτερον ἔγκριτον καὶ ἀγαπητὸν περιοδικὸν «ΑΓΙΑ ΛΥΔΙΑ», ἵνα δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου ἀπαλλαγῇτε τῆς ἐνοχῆς σας, ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, διότι ἐξ ἀγνοίας σας δυσφημίζετε τὴν Μοναχικὴν Πολιτείαν.

Μετὰ τῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης
ΜΟΝΑΧΟΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΕΣΦΙΓΜΕΝΙΤΗΣ

Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΚΑΙ ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ

*«Εἰ δὲ Χριστὸς οὐκ ἐγήγερται
κενὸν ἄρα τὸ κήρυγμα ἡμῶν»
(Α' Κορινθ. 15, 14)*

Ὁ Σταυρὸς καὶ ἡ Ἀνάστασις εἶναι δύο πόλοι πέραν τῶν ὁποίων περιστρέφεται τὸ Χριστιανικὸν κήρυγμα.

Ὁ Σταυρὸς ὡς νίκη κατὰ τῆς ἁμαρτίας διὰ τῆς ἀπείρου θυσίας τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ Ἀνάστασις, ὡς θρίαμβος κατὰ τοῦ θανάτου δικαίωσις τῆς Χριστιανικῆς πίστεως καὶ ἐγγύησις τῆς αἰωνιότητος.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ὁ κατὰ θαυμαστὸν τρόπον κληθεὶς εἰς τὸ Ἀποστολικὸν ἀξίωμα ὑπὸ τοῦ Ἀναστάντος Σωτῆρος εἰς τὴν ὁδὸν πρὸς τὴν Δαμασκόν, εἰς τὰς ἐπιστολάς του ἀφίνει νὰ νοηθῇ πόσον ἡ ψυχὴ του εἶχεν αἰχμαλωτισθῇ ἀπὸ τὴν ὑπερτάτην θυσίαν Ἐκείνου τὸν ὁποῖον ἐδίωκε καὶ πόσῃ γοητείαν ἐξήσκει ἐπ' αὐτοῦ ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου. Μετὰ τὴν Σταύρωσιν τοῦ Χριστοῦ καὶ οἱ τολμηρότεροι τῶν Ἀποστόλων ἐδειλίασαν καὶ ἐκ φόβου ἐζήτησαν ἄσυλον διὰ νὰ προστατεύσουν τὴν ζωὴν των. Ἐκεῖνο ποῦ τοὺς ἐξήγαγεν ἀπὸ τὸν κρυψῶνα των καὶ τοὺς ἀφήρесе τὴν ἀπελπισίαν, διὰ τὴν ὁποίαν μεμελαγχολίαν καὶ παράπονον ὠμίλουν πρὸς τὸν Ἀναστάντα Ὁ Λουκᾶς καὶ ὁ Κλεόπας ἦτο τὸ γεγονὸς τῆς Ἀναστάσεως. Ἡ οὐσία καὶ τὸ βάθος τοῦ χριστιανικοῦ κηρύγματος εἶναι ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ. Δίχως αὐτὴν κρημνίζεται ὁλόκληρον τὸ οἰκοδόμημα τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ ἀνατρέπεται ἡ Ἱστορία. Ἡ Ἀνάστασις μετέβαλε τοὺς δειλοὺς καὶ ἀγραμμάτους Μαθητὰς εἰς θαρραλέους καὶ ἐνθουσιώδεις κήρυκας.

Τὸ χριστιανικὸν κήρυγμα εἶναι κήρυγμα πίστεως εἰς τὴν Θεότητα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἡ Ἀνάστασις εἶναι τὸ θεμέλιον τῆς Θεότητος καὶ διὰ τοῦτο εἶναι τὸ ἅλας τοῦ κηρύγματος. Ὁ Ἰησοῦς πρὸ τῆς Ἀναστάσεως εἶναι γνωστὸς ὡς διδάσκαλος, ὡς προφήτης ὡς μοναδικὸς θεραπευτής, θαυματοποιός, ὡς γλυκὸς φίλος τῶν ἀδικουμένων, τῶν πτωχῶν, τῶν παιδιῶν καὶ τῶν ἁμαρτωλῶν. Καὶ τέλος ὡς Ἐσταυρωμένος,

Νεκρός. Ἀπὸ τῆς Ἀναστάσεως ἀναγνωρίζεται ὡς ὁ Κύριος. Τοιοῦτον τὸν αἰσθάνεται ἡ Μαγδαληνὴ, ὅταν ρίπτεται εἰς τοὺς πόδας Του μέσα εἰς τὸν ἀνθρώπαρτον κῆπον τοῦ Ἀριμαθαίας Ἰωσήφ.

Αἱ Μυροφόραι σκιρτῶσαι ἀπὸ ἀγαλλίαςιν, ἀγγέλου εἰς τοὺς Μαθητὰς «ἑωράκαμεν τὸν Κύριον».

Ἐνα σύνθημα ὁμόφωνον ἀντηχεῖ παντοῦ εἰς τὴν Θεοκτόνον πόλιν. Ὅτι «ἠγέρθη ὁ Κύριος ὄντως».

Μετὰ μίαν ἑβδομάδα μέσα εἰς τὸ κλειστὸν ὑπερῶν τῶν Ἱεροσολύμων ἀκούεται ἡ πρώτη ὁμολογία πίστεως ἐκ μέρους τῆς ἀπιστίας «Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου». Καὶ οὕτω ὁ Θωμᾶς δίδει τὴν πρώτην αὐθεντικὴν χριστιανικὴν ἐρμηνείαν τῆς προσωνυμίας «Κύριος».

Ἡ «μία τῶν Σαββάτων» ἐξ' Αὐτοῦ λαμβάνει τὸ ὄνομα «Κυριακή» ὡς ἡ τακτὴ ἡμέρα τῆς λατρείας τοῦ Χριστοῦ. Ἐκτοτε οἱ χριστιανοὶ καλοῦν τὸν Θεὸν Κύριον καὶ ἡ πίστις των γίνεται περισσότερον συγκεκριμένη. Ὁ «Χριστὸς Κυρίου» εἶναι τώρα «Χριστὸς Κύριος».

Ἡ Ἀνάστασις εἶναι τὸ θαῦμα τῶν θαυμάτων καὶ τὸ ἔνδοξον τέλος τῆς ζωῆς τοῦ ἀγιωτέρου Προσώπου, τὸ ὁποῖον ἐξησεν ἐπὶ τῆς γῆς. Ὁ Νικητὴς τοῦ θανάτου ἐξηλθεν ἐκ τοῦ Τάφου Ὡραῖος, ὡς διὰ μέσου ἀψίδος θριάμβου.

Κύριος. Ὑπὸ τρεῖς ιδιότητες εἶναι Κύριός μας. Πρῶτον ὑπὸ τὴν ἐννοίαν τοῦ Ἰδιοκτῆτου. Εἶναι ὁ «δι' οὗ τὰ πάντα». Ἐπλάσθημεν δι' Αὐτοῦ καὶ ἀνήκομεν εἰς Αὐτόν. Εἴμεθα ἰδιοκτησία Του. Ὁ Θεὸς Πατὴρ ἔδωκεν εἰς τὸν Υἱὸν «πᾶσαν ἐξουσίαν ἐν Οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς». Καὶ ἐκάθησεν Αὐτὸν ἐκ δεξιῶν Αὐτοῦ «ἕως οὗ ὑποτάξῃ Αὐτῷ τὰ πάντα».

Εἶναι ὁ κληρονόμος καὶ εἴμεθα ἡ κληρονομία Του. Ὑπήρξαμεν αἰχμάλωτοι τῆς ἁμαρτίας καὶ μᾶς ἀπηλευθέρωσεν. Εἴμεθα δοῦλοι καὶ μᾶς ἐχάρισε τὴν υἰοθεσίαν.

Δὲν ἠμποροῦμε οὔτε μίαν στιγμὴν νὰ ζήσωμεν μακράν Του.

Καὶ ποῦ δὲν φθάνει ἡ ἐξουσία Του, «Ὅσοι πιστοὶ» Τὸν ἀκολουθοῦν καὶ τὰ μέτωπά των φέρουν τὴν σφραγίδα τοῦ Ἀρνίου. Δεύτερον εἶναι ὁ Κύριος ὡς Αὐθεντία.

Διότι είναι ἡ Ἀλήθεια καὶ μόνον πλησίον Του ἡμποροῦμεν νὰ ἱκανοποιήσωμεν τὴν δίψαν μας. Ὅσον σπουδάζομεν πλησίον Του τόσο καὶ νέοι κόσμοι ἀνοίγονται πρὸ ἡμῶν. Διὰ τοὺς ἀπίστους ὁ κόσμος εἶναι περιορισμένος, μικρός, στενός, πληκτικός, αἱ γνώσεις μετρημένα καὶ ἡ ζωὴ δίχως οὐσίαν, χωρὶς ἀξίαν καὶ χωρὶς σκοπὸν. Ὁ χριστιανὸς ζῇ μέσα εἰς ἕνα κόσμον ἀπέραντον, μεγαλοπρεπῆ, θαυμάσιον. Ὁ χριστιανὸς ἀναγνωρίζει τὸν Χριστὸν ὡς τὸν μόνον Διδάσκαλον καὶ τὴν χριστιανικὴν διδασκαλίαν ὡς τὴν ὑπερτάτην Ἀλήθειαν.

Ὁ Χριστὸς εἶναι τρίτον, ὁ Βασιλεὺς μας. Εἰς Αὐτὸν ἀνήκει ἡ λατρεία καὶ ἡ τιμὴ καὶ ἡ δόξα. Ὁμιλοῦμε διὰ τὸν Κύριον καὶ ἡ καρδιά μας γεμίζει ἀπὸ δέος καὶ σεβασμόν. Αἰσθανόμεθα εὐτυχίαν νὰ δουλεύωμεν εἰς Αὐτόν. Τὸ θέλημά Του εἶναι νόμος δι' ἡμᾶς. Ὁχι νόμος φόβου ἀλλὰ χάριτος. Δὲν δουλεύομεν διὰ τὸν φόβον, ἀλλὰ διὰ τὴν ἀγάπην καὶ καυχώμεθα ὅταν ἡμποροῦμεν νὰ διαισθανώμεθα τὴν εὐαρέσκειάν Του. φιλοδοξοῦμεν νὰ δουλεύωμεν εἰς τὸν Κύριον μας δι' ὅλης τῆς ζωῆς καὶ ὅταν θὰ ἔλθῃ ἡ ὥρα νὰ παραδώσωμεν τὸ ἔργον μας εἰς χεῖρας Ἐκείνου εἰς τὸν Ὅποιον καὶ αὐτὸ καὶ ἡμεῖς ἀνήκομεν. Ὁ Κύριος λοιπόν, εἶναι ὁ Ἰδιοκτῆτης μας, εἰς τὸν Ὅποιον ἀνήκομεν, ὁ Διδάσκαλος, εἰς τὸν Ὅποιον ὑπακούομεν καὶ ὁ Βασιλεὺς μας, εἰς τὸν Ὅποιον δουλεύομεν.

Καὶ αἱ τρεῖς αὗται ἔννοιαι, τὰς ὁποίας φωτίζει τὸ φῶς τῆς Ἀναστάσεως, εἶναι διάχυτοι εἰς ὁλόκληρον τὴν χριστιανικὴν διδασκαλίαν. Ὁ Ἀναστάς δὲν εἶναι μόνον τὸ θέμα τοῦ Ἀποστολικοῦ κηρύγματος καὶ τὸ κίνητρον τοῦ ἱεροῦ ἐνθουσιασμοῦ, ὁ ὁποῖος ὡς ἡλεκτρικὸν ρεῦμα διεπέρασεν ἀστραπιαίως τοὺς Μαθητάς, ἀλλὰ καὶ πηγὴ ἀκενώτου χαρᾶς καὶ ἐλπίδος βεβαίως.

Ὅλα τοῦ κόσμου τὰ λυπητέρὰ καὶ αὐτὸς ὁ θάνατος μετεβλήθησαν.

Ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ τὰ ἴδῃ τώρα μὲ νέον πρῖσμα.

Ὅλα ἔχουν πάρει πασχαλινὸν χρῶμα. Τό «Χριστὸς Ἀνέστη» εἶναι τὸ σημαντικώτερον διάγγελμα ποὺ ἐδόνησε ποτὲ τοὺς ἀνθρώπους. Μετεδόθη ἀπὸ τοὺς Λευχειμονοῦντας νεανίσκους τοῦ Ζωοδόχου τάφου καὶ παρελήφθη κατόπιν ἀπὸ ἐφήμερα στόματα διὰ νὰ παραδοθῇ εἰς τὴν αἰωνιότητα. Τὸ χριστιανικὸν κήρυγμα εἶναι ἡ μεγαλύτερα πνευματικὴ κατὰκτησις τῶν Αἰώνων. Ἡ Ἀνάστασις εἶναι ὁ θρίαμβος τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Γύρω ἀπὸ τὴν Ἀνάστασιν, ὡς περὶ ἄξονα θὰ στρέφεται πάντοτε ὁ Ἀμβων. Αὐτὴ θὰ εἶναι ὁ Πολικὸς ἀστὴρ εἰς τὸ στερέωμα τῆς Ἐκκλησίας. Κάθε προσανατολισμὸς τῶν ἀτόμων ἢ τῶν Ἐθνῶν εἰς

οἰανδήποτε ἐποχὴν καὶ εἰς πᾶσαν περίστασιν, δὲν εἶναι δυνατόν, ἀλλ' οὔτε καὶ συμφέρον, νὰ ἀγνοήσῃ τὴν τροχίαν του. Ἡ ψυχὴ μας, καὶ ἡ ἀγάπη μας σὰν μαγνητικὴ βελόνη θὰ ἔλκεται πάντοτε ἀπὸ τὸν αἰώνιον Μάγνητην - τὸν Ἀναστάντα Κύριον.

Καὶ τὰ χεῖλη μας θὰ ψάλλουν θριαμβευτικά: «Εἰς Ἅγιος. Εἰς Κύριος, Ἰησοῦς Χριστὸς εἰς δόξαν Θεοῦ Πατρός. Ἀμήν».

Ἀρχιμ. Χρ. Βάρκας

ΛΟΓΟΙ ΧΡΥΣΟΙ

Ὅπως ἀκριβῶς ἕνας σπινθήρ πολλάκις κατέκαυσεν ὕλην πολλήν, οὕτω πολλάκις μία ἀρετὴ δύναται νὰ ἐξαλείψῃ πλῆθος μεγάλων πταισμάτων

Ὅπως ἀκριβῶς εἶναι ἀδύνατον νὰ θηρεύσῃ κανεὶς θηρίον ἄνευ ὄπλου ἰσχυροῦ, οὕτω δὲν δύναται τις ν' ἀποκτήσῃ τὴν ἀοργισίαν ἄνευ ταπεινώσεως.

Ὅπως δὲν δύναται νὰ ζήσῃ ὁ ἄνθρωπος κατὰ φύσιν ἄνευ βρωμάτων καὶ τροφῶν, οὕτω καὶ αὐτὸς ὅπου θέλει νὰ σωθῇ πρέπει νὰ φροντίζῃ ἕως θανάτου καὶ ἐξόδου τῆς ψυχῆς του τὰς πνευματικὰς τροφὰς.

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»
ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ:
ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 — ΑΘΗΝΑΙ — ΤΗΛ. 36.28.280

Ὁ Πρόεδρος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Αὐξέντιος
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

Ὁ Ἀχαρνῶν καὶ Ν. Ἰωνίας ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς
Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι 147

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:
Ἐσωτερικοῦ: Ἐξάμηνος δραχμὰς 100.—
» » » 200.—
Ἐξωτερικοῦ: Ἐτησίᾳ δολλάρια 20.—

Τιμὴ Φύλλο δρχ. 10

Υπεύθυνος Τυπογραφείου
ΝΙΚΟΣ ΑΡΓΥΡΟΣ
Μεθώνης 4 - Τηλ. 36.22.982

*Γωνία τοῦ Ἀναγνώστου***Διὰ τὸ πληθυνθῆναι τὴν ἀνομίαν
ψυγῆσεται ἡ ἀγάπη τῶν πολλῶν**

Ματθ. 24-12

Ὁ ἅγιος Εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος εἰς τὸ ἐν ἐπι-
κεφαλίδι Κεφάλαιον μᾶς παρέδωσε ἕναν λόγον τοῦ
Κυρίου, λίγο χρόνο πρὸ τοῦ πάθους του, πρὸς τοὺς
μαθητάς του, ὁ ὁποῖος μᾶς βάζει σὲ τόσην «σοβαρὰν
σκέψιν» ὅταν τὸν διαβάζουμε, καὶ προπάντων ὅταν
τὸν ἀκοῦμε ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ Ἱερέως τὴν ἀρχὴν τῆς
Μεγάλης Ἑβδομάδος τοῦ Πάθους. Καὶ αὐθόρμητα
κουνᾶμε τὸ κεφάλι μας καὶ λέμε: Θεέ μας, φύλαξε μας
ἀπὸ τὴν κατάραν αὐτὴν νὰ μὴν βρεθοῦμε καὶ ἐμεῖς
σ' αὐτὴν τὴν «δύσκολη θέση». Νὰ ψυγῇ ἐν τῇ καρ-
δίᾳ μας ἡ ἀγάπη τὴν ὁποίαν ἔχουμε πρὸς τὸν Θεὸν
καὶ κατ' ἐπέκτασιν πρὸς τὸν πλησίον μας συνάν-
θρωπον!!

Ὁ Κύριος μιλάει καθαρά «διὰ τὴν ἀγάπην τῶν
πολλῶν» τὸ ὁποῖον σημαίνει τὴν ἀγάπην αὐτὴν εἶχαν
πολλοὶ ἄνθρωποι ἐν τῇ καρδίᾳ των, ἀλλὰ «διὰ τὸ
πληθυνθῆναι τὴν ἀνομίαν» μπῆκε αὕτη (ἡ ἀγάπη) εἰς

τὸ ψυγεῖον τῶν καρδιῶν τους καὶ «ἡτόνισε, καὶ ἔμεινε
ἀνενέργητη» καὶ ὡς ἦτο φυσικόν «ἐψύγη». Ὅπως θὰ
ἔχετε δῆ τὸ σίδερο ὅταν βγαίνει ἀπὸ τὴ φωτιά καὶ
«χτυπιέται» στὸ ἀμόνι σιγὰ σιγὰ ψύχεται, ἔτσι καὶ ἡ
ἀγάπη τοῦ Χριστιανοῦ ὅταν φύγει ἀπὸ τὴν καυστικὴν
ἐπενέργεια τοῦ Κυρίου ὑφίσταται «πνευματικὴ ψύξις».
Διότι ὅταν ἡ καρδιά μας εἶναι κοντὰ στὸν Χριστὸν καὶ
δὲν ἀποχωρίζεται ἀπ' Αὐτὸν ποὺ εἶναι ὁ ἴδιος
ΑΓΑΠΗ, καὶ πολιτεύεται σύμφωνα μὲ τὴς ὑποδείξεις
Του καὶ τὰς προτροπὰς Του, τότε παραμένει ὁλό-
φωτη καὶ «καυστικὴ» καὶ δὲν ὑφίσταται κίνδυνος
ψύξεως!!

Γιατὶ αἱ Πέντε Μωραὶ Παρθένοι ἀπεκλείσθησαν
τοῦ Νυμφῶνος; ἦταν διότι εἶχαν «ξεκόψει» ἀπὸ τὴν
Ἀγάπην τοῦ Θεοῦ ἀφήνοντας τὰ ἀγγεῖα τους
«ἀνέλαια» δηλαδὴ δὲν τὰ «ἐτροφοδότησαν» μὲ ἔλαιον
ἀγάπης πρὸς τὸν πλησίον τους. Καὶ ὁ Νυμφίος τοὺς
ἀπέκλεισε ἀπὸ τὴν χαρὰν τῆς Παστάδος.

Ἄς τὸ προσέξουμε λίγο. Καὶ ἄς «προβληματι-
στοῦμε» γιὰ νὰ μὴ ἐλαττωθῇ ἡ «στάθμη τοῦ λαδιοῦ»,
ποὺ ὑπάρχει στὶς καρδιές μας, γιατί κάθε «λιγότε-
μα» σημαίνει κίνδυνον σοβαρὸν γιὰ τὴν ὑπαρξίν μας!
Καὶ τότε οἱ κόποι ποὺ κατεβάλαμε γιὰ μία «σώφρονα»
ζωὴν θὰ παραγραφοῦν ἀπὸ τὸν Δίκαιον Κριτὴν! Αἱ
πέντε παρθένοι λόγῳ τῆς «μωρότητος» των ἔπαθαν
αὐτὴν τὴν φοβερὰν ζημίαν τῆς ψυχῆς των! Ἰκέ-

τευαν νὰμποῦν εἰς τὸν νυμφῶνα, ἀλλὰ ἡ θύρα εἶχε
κλείσει ἔρμητικά καὶ ἕνα «Οὐκ οἶδα ὑμᾶς» ἀκούεται
«ἔσωθεν»

Εἶναι φοβερὴ ἡ σκέψις αὕτη καὶ ἀνατριχιαστικὴ,
πῶς εἶναι δυνατόν χρόνια ἀγνότητος καὶ προσπα-
θείας νὰ μείνουν «ἀναπάντητα» ἀπὸ τὸν Κύριον; Γιατὶ
μόνον καὶ μόνον ἀφήσαμε τὴν πρώτη ζέουσαν Ἀγά-
πη ποὺ εἶχαμε πρὸς τὸν Κύριον καὶ πρὸς τοὺς
συνανθρώπους μας νὰ χάσῃ τὴν «θερμότητά της».

Μήπως τὸ ἴδιο δὲν λέγει καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον
πρὸς τὸν Ἀγγελον τῆς ἐν Ἑφέσῳ Ἐκκλησίας;
«Ὅτι οἶδα τὰ ἔργα σου καὶ τὸν κόπον σου καὶ τὴν
ὑπομονήν σου καὶ ὅτι σὺ δύνῃ βαστάσαι κακοὺς καὶ
ἐπείρασας τοὺς λέγοντας ἑαυτοὺς Ἀποστόλους εἶναι,
καὶ οὐκ εἶσι, καὶ εὗρες αὐτοὺς ψευδεῖς καὶ ὑπομονὴ
ἔχεις καὶ ἐβάστασας διὰ τὸ ὄνομά μου καὶ οὐ
κεκοπιάκας, ἀλλὰ ἔχω κατὰ σοῦ ὅτι τὴν ἀγάπην σου
τὴν πρώτην ἀφήκας· μνημόνευε οὖν πόθεν πέπτωκας
καὶ μετανόησον καὶ τὰ πρῶτα ἔργα ποιήσον».

Ἰδате τί ἔργα, τί προσπάθεια, τί κόποι ἔγιναν ἀπὸ
τὸν ἐν Ἑφέσῳ; καὶ ὅμως ὅλα ἦταν δυνατόν νὰ
«παραγραφοῦν» διότι τὴν ἀγάπην τὴν πρώτην τοῦ
ἀφήκε; Ἰδате πῶς τὸν καλεῖ νὰ μετανόησῃ! Ἀλλως
θὰ παραμείνῃ ἐν τῇ πτώσει του; Αὐτὰ λέγει ὁ Ἅγιος
Ἰωάννης εἰς τὸ Β! Κεφάλαιον ἐν τῇ Ἀποκαλύψει.

Πόσο πρέπει νὰ μᾶς «φρονηματίσῃ» αὐτὸ τὸ
Κεφάλαιον! Ὅ,τι εἶναι δυνατόν νὰ «χάσουμε» τὸ
λεωφορεῖον τῆς Αἰωνιότητος ἂν δὲν μείνουμε ἐν τῇ
Ἀγάπῃ ποὺ θέλει ὁ Χριστός!

Πῶς τὰ ἔργα μαζί καὶ οἱ προσευχές μας εἶναι
δυνατὸν νὰ χάσουν τὴν ἀξία τους ὅταν ὑποστῇ ἡ
ἀγάπη μας ψύξι;

Θὰ πρέπη νὰ ἐγερθοῦμε ἀπὸ τὸν ὕπνον καὶ νὰ
θεσοῦμε ὡμὰ πλέον τὸ ἐρώτημα στὸν ἑαυτὸν μας.

Θὰ ἔπραττε ὁ Κύριος οὕτως διὰ πράγματα
καθημερινότητος ὅπως ἐμεῖς συμπεριφερώμεθα
πρὸς τοὺς ἀδελφούς μας;

Θὰ ἦταν δυνατόν ὁ Κύριος νὰ σταματήσῃ ἕναν
χαιρετισμὸν ὃ ἕναν συνάνθρωπον μας γιατί τὸν
νομίσαμε ὅτι δὲν εἶναι τῆς ἀρεσκείας μας ἢ διότι δὲν
ἔχει τὸ ἴδιο «πνεῦμα γνησιότητος Ὁρθοδοξίας» μὲ
μᾶς;

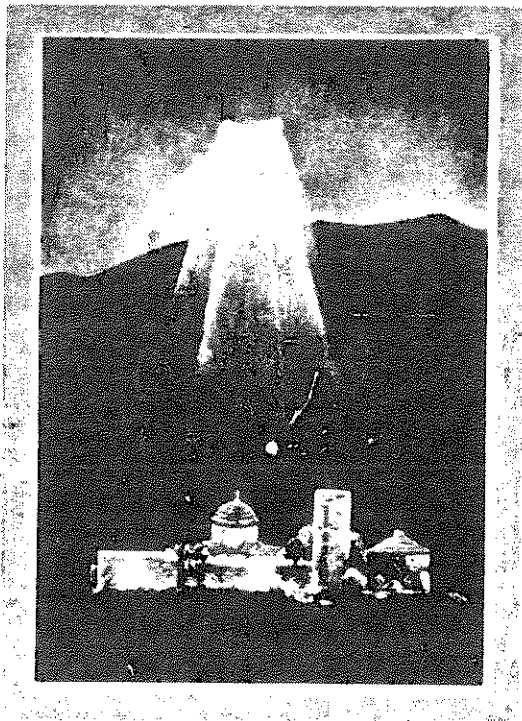
Ὅλα αὐτὰ μήπως εἶναι «ἐνέργειαι» ποὺ «ψύχουν»
τὴν ἀγάπην καὶ ἀπὸ θερμὴ καὶ ζέουσαν τὴν κάνουν
ἀγάπην «συμβατικὴν» καὶ «προβληματικὴν»;

Ἄς ἀναμετρήσουμε τὰς δυνάμεις μας, ἐμεῖς οἱ
γνησίως πολιτευόμενοι καὶ ἂν βροῦμε τὸν ἑαυτὸν μας
ἐν «ὑποθερμίᾳ» νὰ τὸν «ἀναθερμάνουμε» ἐν ἀγάπῃ
γιὰ ν' ἀκούσωμε τὸν Κύριον λέγοντα:

«Σ' αὐτὸν ποὺ θὰ νικήσῃ θὰ τοῦ δώσω νὰ φάγῃ
ἀπὸ τὸ ἔϋλον τῆς Ζωῆς ποὺ βρίσκεται μέσα στὸν
Παράδεισον». Ἀμήν.

Χρ. Μ. Χαλβατζῆς
Ἀναγνώστης

ΘΕΟΘΕΝ ΒΕΒΑΙΩΣΙΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΝΕΑ

ΙΕΡΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΘΗΝΩΝ

Ο Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἡμῶν κ.κ. Αὐξέντιος καθ' ὅλην τὴν ἁγίαν καὶ Μεγάλην Ἑβδομάδα προέστη τῶν Ἱερῶν Ἀκολουθιῶν ἐν Ἀρχιεπισκοπικῷ Παρεκκλησίῳ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου ἐν Πενταπόλει, ἐν πληθούσῃ πάντοτε Ἐκκλησίᾳ. Πλήθος πιστῶν ἐπίσης προσῆλθεν εἰς τὸ Μυστήριον τῆς Ἱερᾶς Ἐξομολογήσεως, ἐνῷ ἦτο ἄκρως συγκινητικὸν τὸ θέαμα τῶν προσερχομένων εἰς τὰ Ἀχραντα Μυστήρια εἰς ὅλους τοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς τῆς τε Ἀρχιεπισκοπῆς Γ.Ο.Χ. Ἀθηνῶν, τοῦ Πειραιῶς καὶ τῶν Περιχώρων, γεγονὸς ὅπερ ἀποδεικνύει τρανότατα τὴν ἐμμονὴν τῶν πιστῶν εἰς τὰς πατρῶας Παραδόσεις καὶ τὴν ἀκλόνητον Πίστιν εἰς τὴν Γνησίαν Ὁρθοδοξίαν ἣτις κατὰ καιροὺς βάλλεται ὑπὸ παντοίων ἐχθρῶν.

Τὴν Δευτέραν ἡμέραν τῆς Διακαινησίμου ὁ Μακαριώτατος κ.κ. Αὐξέντιος προέστη τῆς Ἱερᾶς Πανηγύρεως τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τῆς Ἱερᾶς αὐτοῦ, Μονῆς ἐν Καπανδριτίῳ Ἀττικῆς. Πλήθη πιστῶν ἐκ πολλῶν σημείων

τῆς πρωτευούσης ἀνῆλθον μέχρι τὴν γραφικὴν ταύτην Μονὴν ἣτις δεσπόζει, ἐπὶ μεγαλοπρεποῦς λόφου ὡς φάρος δυνατὸς τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ

Ἐντολῇ τοῦ Σεβασμιωτάτου κ.κ. Γεροντίου, καθ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς ἁγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, ἐδέχθη πιστοὺς εἰς τὸ Μυστήριον τῆς Ἱερᾶς Ἐξομολογήσεως ἕκαστος πνευματικὸς - ἐφημέριος, ὥστε νὰ παρατηρηθῇ μία συγκινητικὴ προσέλευσις χριστιανῶν καὶ εἰς τὸ Μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας δι' ὅλων τῶν κανόνων καὶ τῶν τύπων τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν. Ἐπίσης ὁ Σεβασμιώτατος Ἅγιος Πειραιῶς προέστη πολλῶν Ἱερῶν Ἀκολουθιῶν καὶ ἐν Πειραιεὶ καὶ ἐν τῷ Πανσέπτῳ μεγαλοπρεπεῖ Μοναστικῷ Ἱερῷ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου ἐν Μεγάλῳ Πεύκῳ Μεγαρίδος ἔνθα ἡ ἔδρα αὐτοῦ. Πολλοὶ δὲ πιστοὶ προσέρχονται ἐκεῖ κατὰ καιροὺς πρὸς συμμετοχὴν καὶ ἀπόλαυσιν τῶν Ἱερῶν Ἀκολουθιῶν τῶν τελουμένων ἐν τῷ παμμεγέθει Ἱερῷ τούτῳ Ναῷ ἀποτελοῦντι ὄντως καύχημα τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος ἀλλὰ καὶ προῖον μόχθου καὶ κόπου πολλοῦ καὶ καυστικῶν ἰδρώτων τοῦ τε Σεβασμιωτάτου καὶ τῆς Συνοδείας Αὐτοῦ.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΧΙΟΥ, ΨΑΡΡΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΥΣΩΝ

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Χίου κ.κ. Στέφανος δις μετέβη κατὰ τὴν ἁγίαν καὶ Μεγάλην Τεσσαρακοστὴν εἰς Χίον γενόμενος δεκτὸς μετὰ πολλῆς τῆς ἀγάπης παρὰ τῶν ἐκεῖσε χριστιανῶν. Τὴν δὲ κατὰ μετάθεσιν ἑορτὴν καὶ πανήγυριν τοῦ Πολιούχου τῆς Μονῆς αὐτοῦ ἐν Μαρκοπούλῳ Ἀττικῆς, ἁγίου Εὐαγγελιστοῦ Μάρκου ἐτέλεσεν μετὰ πάσης μεγαλοπρεπείας τῇ συμμετοχῇ ἕξ Σεβασμιωτάτων Ἀρχιερέων, προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀντιπροέδρου τῆς Ἱ. Συνόδου, Μητροπολίτου Πειραιῶς κ.κ. Γεροντίου ἐν πληθούσῃ Ἐκκλησίᾳ, ἐκ πλήθους Πρεσβυτέρων καὶ εὐσεβοῦς Λαοῦ.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τῶν Ἱερῶν Ναῶν καὶ τῶν πιστῶν, ὅτι διὰ οἰκονομικὰ ζητήματα τρεχούσης φύσεως ἀφορῶντα, τοὺς διαχειριστὰς χρηματικοῦ καὶ ὑλικοῦ, ἥτοι δοσοληψίας τούτων πρὸς τοὺς ὑπευθύνους ὑπόλοιπα Λ/σμοῦ ἑκδοσις ἀποδείξεων εἰσπράξεως κ.λ.π., ἀπευθύνονται πρὸς τὸν Οἰκονομικὸν Σύμβουλον—Ἐλεγκτὴν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας κ. Θεόδωρον Μαριόλην, ἐν τοῖς Γραφείοις ἡμῶν, Κάνιγγος 32. Τηλ. 36.28.280.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΦΙΛΟΥ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

Ἀγαπητὴν Φωνὴν Ὁρθοδοξίας

Μετὰ πικρίας διαπιστώνω ὅτι εἰς τὸ ὀρθόδοξον ἡμῶν Ποίμνιον εἰς τὸ ὁποῖον καὶ στηρίζεται ἡ ὀρθή πίστις ἐνεφιλοχώρησαν ἀντὶ ἀγνῆς χριστιανικῆς Πίστews προσωπικοὶ ἐγωῖσμοι καὶ τούτων συνέπεια διάσταισις τῶν πιστῶν εἰς ὑποβλεπομένης μερίδας.

Τόσον ἐξέλιπε τὸ ἅλας τῆς Πίστews ὥστε δὲν εὐρίσκεται ἡ πρὸς τὸν Θεὸν Πίστις εἰς σημεῖον ὥστε νὰ ἐκμηδενίσῃ τὰς προσωπικὰς φιλοδοξίας καὶ νὰ ἀδιαφορῇ διὰ τὸν διχασμὸν ποὺ δίδει ὅπλα εἰς τοὺς παραμονεύοντας ἐχθροὺς ἡμῶν καὶ δυσχεραίνει ἡ μᾶλλον ἐμποδίζει τὴν συνεννόησιν μὲ τοὺς νεοημερολογίτας δι' ἐπανόδου τῶν εἰς τὴν Πάτριον Πίστιν καὶ λατρείαν. Τί νὰ ἴδωυν καὶ αὐτοί!

Θεωρῶν τὴν λυπηρὰν αὐτὴ κατὰστασιν, διηρωτήθην διατὶ ὑπαρχει πέραν ἡμῶν καὶ εἰς ὅλον τὸν κόσμον.

Εἰς τοῦτο αἰτία εἶναι ὁ ὕλισμὸς δηλαδὴ ἡ παραδοχὴ ὅτι τίποτε δὲν ὑπάρχει ἔξω τῆς ὕλης ἡ ὁποία μετρεῖται μὲ τὸ ὄπλον τοῦ Μαρξισμοῦ: μὲ τὸ χρῆμα.

Θὰ ἤθελα μὲ τὰς ὀλίγας λέξεις ποὺ γράφω νὰ δώσω εἰς τοὺς ἀδελφοὺς μερικὰς πληροφορίας ποὺ θεωρῶ χρήσιμους.

Ὁ ὕλισμὸς παραδέχεται μόνον τὴν ὕλην, δηλαδὴ ὅτι πιάνεται μὲ τὰς αἰσθήσεις ποὺ ἔχουμε καὶ μετρεῖται μὲ μία ἀνθρώπινη ἐκτίμησι πάλιν εἰς ὕλην δηλαδὴ εἰς χρῆμα.

Τὸ πνευματικὸ μέρος τοῦ ἀνθρώπου παραμερίζεται ἐντελῶς ἐνῶ μόνον αὐτὸ εἶναι ἀκατάλυτον ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ὕλην ποὺ οἱ ἄνθρωποι ἀσχολούμενοι μὲ τὴν βιοπάλην καὶ προσπαθοῦντες ν' ἀποκτήσουν ὑλικά ἀγαθὰ δὲν ἀντιλαμβάνονται τὸ λάθος τῶν. Ὅρισμένοι δὲ κατηγοροῦν ἐκμεταλλεῦσιν ἐκμεταλλεύονται τὴν ἐπιθυμίαν τῶν λαῶν ν' ἀποκτήσουν ἀγαθὰ διδασκόμενοι ὅτι αὐτὰ εἶναι *πραγματικὰ ἀγαθὰ* καὶ οἱ λαοὶ καταστρέφουν τὴν ζωὴν τῶν πολεμοῦντες μέχρι τοῦ θανάτου τῶν, ν' ἀποκτήσουν περισσότερα ἀπὸ ὅσα ἔχουν, ἀγωνιζόμενοι ἀντὶ νὰ ζοῦν ἀπλῶς ἐργαζόμενοι χωρὶς ἀγωνίαν δηλαδὴ μὲ ψυχικὴν εὐτυχίαν.

Ποῦ βρίσκεται ἡ πλάνη αὐτή; Καὶ ποῖοι τὴν διδάσκουν; Εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ ξέροντας πῶς ψεύδονται λένε στοὺς λαοὺς πῶς στὶς κοινωνίες ὑπάρχει ἀνισότης καὶ προσπαθοῦν νὰ πείσουν ὅτι θὰ δώσουν στοὺς ἀνθρώπους τὴν *ισότητα* καὶ τὴν *ἐλευθερίαν* ποὺ στεροῦνται οἱ... προλετάριοι...

Κανεὶς δὲν ξεσηκώθηκε νὰ τοὺς πῇ «πῶς λέτε τέτοιο ψέμμα»; Πῶς μπορεῖ νὰ ὑπάρξουν μαζὶ *ισότης* καὶ *ἐλευθερία*; *Αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον* καὶ τὸ ξέρουν! Διότι δύο ἐλεύθεροι ἄνθρωποι καὶ ἂν τοὺς μοιρα-

σθοῦν τὰ ὑλικά ἀγαθὰ σὲ λίγο καιρὸ ὁ ἑκαστὸς καὶ ἐργατικώτερος θὰ αὐξήσῃ τὸν κλῆρο του καὶ ὁ ἄλλος ἢ δὲν θὰ τὸν αὐξήσῃ ἢ καὶ θὰ τὸν ἐλαττώσῃ!! καὶ ἔτσι πάλι θὰ γίνῃ *ἀνισότης*.

Εἰ αὐτὸ δὲν τὸ δίνουν νὰ τὸ ἐννοήσουν οἱ ἄπλοοι ἄνθρωποι γιατί δὲν τοὺς συμφέρει. Καὶ ὅταν ρωτοῦν καλὰ ποιὸς θὰ μᾶς δώσῃ τὰ χρήματα νὰ γίνουμε ἴσοι μὲ τοὺς πλουσίους, ἀπαντοῦν χωρὶς ντροπὴ «μὰ θὰ τὰ πάρετε ἀπ' αὐτοὺς ποὺ ἔχουν»!! ἀπὸ τοὺς πλουσίους!!

Καὶ γὰρ νὰ προχωρήσουν στὴν ἀπάτη, παρουσιάζουν ὅλους τοὺς ἔχοντας περιουσίαν ὡς κλέφτες καὶ συνεπῶς καλὰ θὰ κάνουν νὰ τοὺς πάρουν τίς περιουσίες τους, χωρὶς νὰ ἐξηγοῦν ὅτι γὰρ νὰ γίνῃ μία περιουσία χρειάζεται ἀγῶνας ζωῆς, ὄχι πάντα μὲ τίμια μέσα πολλὰς φορές, ἀλλὰ πάντως ἀγῶνας. Καὶ ὅσοι δὲν ἀγωνίστηκαν δὲν μποροῦν νὰ πάρουν τὴν περιουσίαν τῶν εὐπόρων.

Πρὸ τριμήνου βρισκόμουν ὁ ἓνα περίπτερον γὰρ ἐφημερίδα καὶ πίσω μου στὸ πεζοδρόμιον ἦταν τρεῖς ἡλικιωμένοι φίλοι καὶ ὁ ἓνας ὁμιλοῦσε γιὰ κάποιον ἄλλον καὶ ἔλεγε μὲ ἀγανάκτησιν! Ἀκοῦς ἐκεῖ ὁ παληοκλέφτης ν' ἀποκτήσῃ πολυκατοικία σὲ 3 χρόνια κτλ. κτλ. Ἀφοῦ πῆρα τὴν ἐφημερίδα μου ἐγύρισα ὁ αὐτὸν καὶ τοῦ εἶπα: Παραπονείσθε ὅτι αὐτὸς ὁ κάποιος ἔκανε μία πολυκατοικία κλέβοντας. Ναὶ μοῦ ἀπάντησε. Τότε τοῦ λέγω: Ξέρεις γιατί παραπονιέσαι; Δὲν παραπονιέσαι ὅτι αὐτὸς ἔκλεβε, ἀλλὰ διότι δὲν ἦσουν ἐσὺ στὴ θέσι του νὰ κλέψῃς καὶ νὰ κάνῃς πολυκατοικία!! Ὁ ἄνθρωπος ἦταν φαίνεται τίμιος γιατί μ' ἐκύτταξε καὶ μοῦ εἶπε: «Ναί, κύριε ἔχετε δίκιο!» Δηλαδὴ δὲν κατηγοροῦσε τὴν κλεψιά, ἀλλὰ τὸν ἑαυτὸν του ποὺ δὲν τοῦ ἔτυχε νὰ κλέψῃ!!

Βλέπετε, λοιπόν, πόσο ἡ κοινωνία εἶναι διεφθαρμένη, ὥστε νὰ μὴ λογαριάσῃ τὴν κλοπὴ προκειμένου νὰ βγάλῃ κέρδος ὁ ἴδιος, ἀλλὰ γιὰ τοὺς ἄλλους κατηγορεῖ.

Νόμισα πῶς αὐτὰ εἶναι χρήσιμα νὰ τὰ σκεφτῇ ὁ ὁποιοσδήποτε.

Τώρα ἂς δοῦμε καὶ τὸν ἄνθρωπο πῶς βλέπει τὰ πράγματα γύρω του. Τοῦ ἔδωσε ὁ Θεὸς ὅταν τὸν ἔριξε στὴ γῆ αὐτὴ 5 αἰσθήσεις γιὰ νὰ μπορεῖ νὰ ζῇ μέσα σ' αὐτή, ἀλλ' αὐτὲς οἱ αἰσθήσεις δὲν εἶναι τέλειες. Δηλαδὴ δὲν τοῦ χρησιμεύουν γιὰ νὰ βρῇ κάτι ἔξω ἀπὸ τὴν πλάσι, ἀλλὰ οὔτε νὰ πέρνῃ σωστὰς πληροφορίες ἀπὸ τὴν γύρω του πλάσι.

Οἱ ἀπορίες τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἀπὸ ποῦ ἦλθε, διατὶ ἦλθε καὶ ποῦ θὰ πάγῃ! Αὐτὲς δὲν λύνονται ἐκτὸς ἀπὸ τὴν δεύτερη δηλαδὴ γιατί ἦλθε! Καὶ ψάχνει ἀπὸ χιλιάδες χρόνια νὰ βρῇ αὐτὸ *τὸ γιατί*;

Ὅλοι οἱ σοφοὶ τῶν αἰώνων λένε πῶς ἦλθε γιὰ νὰ εὐτυχῇ. Καὶ λένε ἀκόμη ὅμως πῶς ἡ εὐτυχία εἶναι γιὰ

κάθε άνθρωπο αλλοιώτικη ὥστε νὰ μὴν μπορεῖ νὰ τὴν καθορίσῃ, ὅπως δὲν καθορίζεται καὶ ἡ δικαιοσύνη! ἡ σωστὴ δικαιοσύνη.

Γι' αὐτὸ λένε οἱ ἀπλοὶ ἄνθρωποι! Πῶς μοιράζεις σὰν Θεὸς ἢ σὰν ἄνθρωπος; Ποὺ σημαίνει πῶς ἄλλη ἡ Δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ καὶ ἄλλη τῶν ἀνθρώπων, ποὺ στηρίζεται στὴν ὕλη!... Μὰ ὁ ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ τὴν ἀνεξερευνήτη βουλή τοῦ Θεοῦ γιατί εἶναι ἄνθρωπος, καὶ ἐδῶ παίζεται τὸ φόβερὸ παιχνίδι, τῶν λαῶν ἀπὸ τοὺς παληανθρώπους... Πάντα ὅμως ἐκμεταλλεῦται γιὰ νὰ παίρνουν τὴν ἐξουσίαν!

Πείθουν τοὺς λαοὺς ὅτι ἀδικοῦνται! νὰ εἶναι φτωχότεροι ἀπὸ τοὺς πλουσιώτερους συμπολίτας τους καὶ ἐφεύρουν διάφορα πολιτεύματα γιὰ νὰ δώσουν τὴν ἰσότητα!

Δημοκρατία, σοσιαλισμόν, δικτατορίαν, ἀριστοκρατίαν κ.λ.π. ποὺ δὲν εἶναι τίποτα ἄλλο παρὰ συστήματα ποὺ μὲ νόμους ἀπαγορεύουν νὰ μπορεῖ κανεὶς νὰ γίνῃ πλουσιώτερος ἀπὸ τοὺς ἄλλους!!! γιὰ νὰ ἐπιτύχουν τὴν δικαιοσύνη ὅπως τὴν διδάσκουν, γιὰ νὰ πάρουν τὶς ἐκλογές! Δηλαδή μὲ τοὺς νόμους στραγγαλίζουν τὸ μεγαλύτερο ἀγαθὸ ποὺ θέλει ὁ ἄνθρωπος νὰ ἔχῃ: τὴν ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΝ! Ἔτσι οἱ ἱκανοὶ μαράζουν στὴ μετριότητα καὶ γίνεται ὀπισθοδρομῆσι ἀπὸ τοὺς ἐπιτηδέιους, ποὺ ὅσο καὶ ἂν εἶναι ἀνάξιοι, παρουσιάζονται στὶς ἐκλογές μὲ συνθήματα ποὺ κολακεύουν τοὺς μὴ εὐπόρους, *ποὺ εἶναι καὶ οἱ περισσότεροι* καὶ ἐπειδὴ ἡ ψήφος μετράει μόνον σὲ ποσὸν ψήφων καὶ ὄχι εἰς ποιότητα *κολακεύουν τοὺς ἐχθροὺς ὀλίγα εἰσοδήματα* καὶ ἐκλέγονται γιὰ νὰ ἀποκτήσουν τὰ ὠφελήματα τῆς ἐξουσίας!!

Ποῦ βρίσκεται λοιπὸν τὸ ψέμμα; Ἀπλούστατα στὸ ὅτι αὐτὰ ποὺ λένε πῶς θὰ δώσουν *ἰσότητα* πνίγουν τὴν ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΝ.

Καὶ τότε πῶς μπορεῖ νὰ γίνῃ; Ξεσηκώνοντας τοὺς Λαοὺς εἰς ὅλα τὰ ἔθνη μὲ τὸ νὰ τοὺς ἔχουν *πέσει ὅτι εἶναι δίκαιο* νὰ ἀγωνίζονται γιὰ νὰ πάρουν ὅσα οἱ πλουσιώτεροι ἀπέκτησαν μὲ ἰδρώτα ζωῆς ὀλοκλήρου καὶ βλέπουμε ὅ ὅλη τὴ γῆ νὰ παίρνουν ὅπλα γιὰ νὰ πάρουν τὰ ἔτοιμα τῶν ἄλλων χωρὶς νὰ ξέρουν ὅτι ἐγκληματοῦν!

Τότε τί πρέπει νὰ γίνῃ γιὰ νὰ εὐτυχίσουν ἐν εἰρήνῃ οἱ λαοί; Τὸ ἐδίδαξεν ὁ κ. ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός! Νὰ ὑπάρξῃ στὶς καρδίαις ἡ Ἀγάπη καὶ ὁ καθένας νὰ μὴ ζητῇ μόνον τὴν δική του εὐτυχία ἀλλὰ καὶ τὴν εὐτυχία τοῦ συνανθρώπου του.

Ἄλλωστε ἔπρεπε νὰ καταλάβουν ὅλοι πῶς καὶ ἂν πάρουν τὰ ὅσα μὲ τὸν ἰδῶτα ἀπέκτησαν ἄλλοι δὲν σώζονται γιατί τὰ ἔτοιμα τρώγονται γρήγορα καὶ τότε δὲν ὑπάρχει ἄλλη πηγή παρὰ νὰ κάμουν τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ δηλ. νὰ τρῶνε τὸν ἄρτον τοὺς ἐργαζόμενοι

καὶ ὄχι περιμένοντας νὰ πάρουν τὸν κόπον τῶν ἄλλων.

Κανεὶς ἐργαζόμενος δὲν ἐπείνασε ποτὲ καὶ ἂν δὲν (ποῦ ὁ πλοῦτος εἶναι ἀμάρτημα) ἐστερήθη ὅσον τοῦ εἶναι ἀναγκαῖα νὰ ζῇ.

Ὅταν οἱ ἄνθρωποι ἀγαπήσουν τὸν πλησίον τους σὰν τὸν ἑαυτοῦλη τους, τότε ἀνοίγει στὴ ζωὴ τῆς ἀνθρωπότητος ἡ εὐτυχία δηλαδή ἡ ΕΙΡΗΝΗ ποὺ ὁ Κύριος εὐχήθηκε στοὺς ἀνθρώπους ὡς τὸ μεγαλύτερον ἀγαθόν.

Ἄς πῶ καὶ ἓνα ἱστορικὸν παράδειγμα.

Ἡ Γαλλικὴ Ἐπανάστασις ποὺ μὲ τὴν καρμανιόλα ξεκλήρωσε ὅλους τοὺς πλουσίους μέχρι καὶ τοῦ βασιλικοῦ ζεύγους, χωρὶς κανέναν ἀπ' αὐτοὺς νὰ ἔχη κάνει κακὸ πλὴν ὅτι ἦτο πλούσιος ἢ ἀριστοκράτης ἔκανε κατόπιν τὴν «κομμούνα» καὶ μὲ λαϊκὲς γιορτὲς τὴν γιόρταζε μέχρι ὅτου φαγώθηκαν μεταξύ τους, ἔχασεν ἡ χώρα ὅτι εἶχεν ἀποκτήσῃ παλιότερα καὶ ἐπανέφερε τὴν βασιλείαν!!

Συνεπῶς στὰ συνθήματα τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως ποὺ ἦταν τρία: Ἰσότης - Ἐλευθερία - Ἀδελφότης ἔλλειψε τὸ τελευταῖο ποὺ ἂν ἐφηρμοζετο θὰ εἶχε σώσει τὴν ἀνθρωπότητα, γιατί ἦταν σύνθημα χριστιανικόν. Ἀλλὰ ἡ πλεονεξία τῶν ἐπαναστατῶν δὲν ἔδειξε παρὰ μόνον ἀρπακτικότητα.

Καὶ σήμερὰ ἡ μεγάλη Ρωσικὴ Ἐπανάστασις μὲ τοὺς Μπολσεβίκους, μία μικρὴ μειοψηφία κυβερνᾷ τὰ 230 καὶ πλέον ἑκατομμύρια τῶν Ρώσων μὲ τὴν βία καὶ ἔχει ἀφαιρέσει τὴν ἐλευθερίαν γιατί ἀλλιῶς δὲν μπορεῖ νὰ σταθῇ καὶ ἐνῷ ἔχει ἐδάφη 5 φορές μεγαλύτερα ἀπ' ὅλα τὰ Εὐρωπαϊκὰ Κράτη ἐνωμένα, καὶ τροφοδοτοῦσε τὸν κόσμον μὲ σιτάρι, ἀντὶ νὰ ἔχη τὴν ἡσυχίαν της, ἐξοπλίζεται καὶ παίρνει ξένο σιτάρι!...

Δὲν ὀμιλῶ γιὰ νὰ κατηγορήσω καμμία φυλὴ, ἄλλωστε οἱ Ρῶσοι ποὺ ἦταν (καὶ εἶναι ἀκόμη στὰ κρυφά) Ὁρθόδοξοι, δὲν εἶναι φιλοπόλεμοι ὡς ἀγαθὸς λαός, ὅπως ὅλοι οἱ λαοὶ τῆς γῆς.

Ὡστε γιατί δυστυχοῦν ἢ νομίζουν πῶς δυστυχοῦν καὶ σκοτώνονται μεταξύ τους; *Διότι ἐξέφυγαν ἀπὸ τὴν χριστιανικὴν Πίστιν.*

Ἐὰν ἦσαν Χριστιανοὶ οἱ λαοὶ δὲν θὰ ἐχρειάζοντο οὔτε χωροφύλακες, οὔτε δικαστές, οὔτε φυλακές!! Θὰ ζοῦσαν ὅλοι ἐν ἀγάπῃ εὐτυχισμένοι καὶ χαρούμενοι!

Ὡστε μία μόνη δύναμις μπορεῖ νὰ τὸ κάνη αὐτό. Ἡ Πίστις στὸν Θεόν.

Ὅταν ἐπιτρέπεται νὰ λένε πῶς δὲν ὑπάρχει ἔξω ἀπὸ τὴν ὕλην τίποτε, οὔτε Θεός, οὔτε μέλλουσα Ζωή, τότε γιατί νὰ μὴ σκοτώνῃ ὁ ὅποιοσδήποτε γιὰ νὰ κάμῃ ὅτι θέλει; Ποιὸς θὰ τὸν κρίνῃ;

Ὁ Κύριος Ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἦλθεν εἰς τὸν κατηραμένον ἀπὸ τὸν Πατέρα γήινον κόσμον καὶ μᾶς

ἀπεκάλυψεν τὴν κρυμμένη ΑΛΗΘΕΙΑ διὰ τῆς ΑΓΑΠΗΣ.

Δὲν ὑπάρχει χρόνος νὰ ἀναπτύξῃ κανεὶς καὶ νὰ ἀντιληφθῇ ὁ ἄνθρωπος πῶς εἶναι ἀδύνατος καὶ δὲν μπόρεσε νὰ βρῇ τὴν ΑΛΗΘΕΙΑΝ ποῦ εἶναι πολὺ ἀπλὴ ἀλλὰ ἀκατανόητος γι' αὐτὸν πρὶν ὁ κ. Ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς μᾶς τὴν φανερώσῃ, διὰ τῆς ΑΓΑΠΗΣ καὶ τῆς ταπεινώσεως.

Λοιπὸν, ἀγαπητοὶ Χριστιανοὶ ΑΓΑΠΗΣΑΤΕ τὸν Θεὸν καὶ τὸν πλησίον μὲ τὴν πεποιθήσιν πῶς μόνον τότε θὰ βρῆτε τὴν εὐτυχία ποῦ ἔχετε χαμένην προσέχοντες τὸν ἑαυτοῦλην σας.

Μὲ ἐλπίδες ὅτι ἴσως σᾶς ἐβοήθησα

Σπυρίδων Βλάχος
Ταξίαρχος ε.α.

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΗ ΑΘΩΩΣΙΣ Γ.Ο.Χ. ΚΛΗΡΙΚΩΝ ΚΑΙ ΛΑΪΚΩΝ ΥΠΟ ΤΟΥ ΠΛΗΜΜΕΛΕΙΟΔΙΚΕΙΟΥ ΧΑΛΚΙΔΟΣ

Τὴν 10/23 Μαρτίου ἐ.ε. ἐξεδικάσθη ἐνώπιον τοῦ Τριμελοῦς Πλημμελειοδικείου Χαλκίδος ἡ ὑπόθεσις τῶν ἀρχιμανδριτῶν μας πατέρων Νικολάου Καφετζῆ καὶ Θεολόγου Ἀποστολοπούλου καὶ λαϊκῶν Ἰωάννου Μπουμπάλου, Κωνσταντίνου Βελλῆ καὶ Ἀθανασίου Βερούχη.

Κατηγοροῦντο, κατόπιν μηνύσεως τῆς Νεοημερολογιακῆς Μητροπόλεως Καρύστου καὶ Σκύρου, τῇ ὑποκινήσει τοῦ ιερέως ταύτης Ἰωάννου Πολυχρονίου ὅτι εἶχον εἰσδύσει παρανόμως εἰς τὸν ἐν τῷ χωρίῳ Πλατανιστὸς τῆς Καρύστου Ἱερὸν Ναὸν τοῦ «Ἀγίου Γεωργίου», ὅπου, οἱ πρῶτοι, λειτουργοῦν ἐκ περιτροπῆς, οἱ δὲ δεῦτεροι τυγχάνουν ἐπίτροποι.

Ὁ συνήγορός των, κ. Ν. Ἀναγνωστόπουλος, ὡς γνωστὸν, νομικὸς σύμβουλος τῆς Ἀγίας Ἐκκλησίας μας, ἐν τῇ ἐμπεριστατωμένῃ ἀγορεύσει του, ἀνέπτυξε σαφῶς ὅτι δὲν ἐτελέσθη τὸ ἀδίκημα, καθόσον ὁ Ναός, δὲν εἶναι «χῶρος ὑπηρεσίας», ὡς ἀπαιτεῖ διὰ τὴν διάπραξιν αὐτοῦ ὁ Ποινικὸς Κώδιξ, ἀλλὰ «χῶρος θεῆς Λατρείας, Τόπος Ἱερὸς καὶ Σεπτός, εἰς τὸν ὁποῖον τελοῦνται ἡ Θεία Λειτουργία, κατὰ τὴν ὁποίαν προσφέρεται θυσία εἰς τὸν Θεὸν καὶ τὰ Ἱερὰ Μυστήρια καὶ ἰδίως τὸ σπουδαιότερον, τὸ τῆς Θεῆς Εὐχαριστίας, ὅπου μετουσιώνεται ὁ Ἄρτος καὶ ὁ Οἶνος εἰς Σῶμα καὶ Αἷμα τοῦ Χριστοῦ», ἀντλήσας ἐπιχειρήματα ἀπὸ Εὐαγγελικὰ χωρία καὶ Κανονικὰς διατάξεις.

Ἐπὶ νῆαισε τοὺς κατηγορουμένους, «διότι ἀκολουθοῦν τὸ αἰώνιον Ἑορτολόγιον τῆς Ἀγιωτάτης Ὁρθοδοξίας, ἀκαινοτόμητον καὶ ἀνόθευτον, ὅπως μᾶς τὸ διεφύλαξαν καὶ μᾶς τὸ παρέδωσαν οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι καὶ οἱ Θεοφόροι Πατέρες» καὶ ἀπεκάλεσε τοὺς παλαιοημερολογίτας κληρικοὺς «ἡθικοὺς ἥρωας, διότι οὔτε μισθόν, οὔτε σύνταξιν λαμβάνουν, ἀλλ' οὔτε καὶ νοσοκομειακὴν ἢ καὶ ἰατροφαρμακευτικὴν περίθαλψιν ἔχουν. Οὗτοι εἶναι πράγματι οἱ ποιμένες οἱ καλοὶ, ὡς ἄμισθοι, κατὰ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου!».

Ἐστηλίτευσε τὸν μηνυτὴν ἱερέα καὶ τοὺς μάρτυρας κατηγορίας ἱερεῖς, τοὺς «διώκτας» ὡς τοὺς ἐχαρακτήρισε, «οἱ ὅποιοι δὲν αἰσχύνονται νὰ διώκουν γνησίους ὀρθοδόξους χριστιανούς, ἐνῶ οἱ χιλιασταί, οἱ μασσόνοι καὶ οἱ λοιποὶ προβατόσχημοι λύκοι τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀφήνονται ἀνενόχλητοι ν' ἀσκοῦν ὀλέθριον προσηλυτισμὸν εἰς βάρος ταύτης». Καὶ ἀνεφέρθη, γενικώτερον, «εἰς τὸν ἐπάρατον διωγμὸν τοῦ 1951, ὁ ὁποῖος ἐστιγμάτισε τὴν Ὁρθόδοξίαν καὶ τὸν Πολιτισμὸν τῶν Ἑλλήνων».

Κατέκρινε δριμύως τὴν εἰσαγωγὴν ἐν τῇ θεῇ λατρείᾳ τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας τοῦ «Φράγκικου Ἡμερολογίου», «ὡς μονομερῆ, ἀντικανονικὴν καὶ παράνομον» καὶ «ὡς ἀποτελοῦσαν νοθείαν ταύτης». Διότι — ὡς εἶπε χαρακτηριστικῶς — ἐποδοπατήθη μία Ἱερὰ Παράδοσις τῆς Ἐκκλησίας εἰκοσιν ὀλων αἰώνων ἐν τῇ τελέσει τῶν Ἑορτῶν καὶ τῇ τηρήσει τῶν Νηστειῶν! Διὸ καὶ δὲν συνεφώνησαν ὅλα τὰ Ὁρθόδοξα Πατριαρχεῖα καὶ ὅλοι αὐτοκέφαλοι Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι εἰς τὴν ἑορτολογικὴν καινοτομίαν.

Τὸ Δικαστήριον, ἀφοῦ ἤκουσε μετὰ τῆς δεούσης προσοχῆς τὴν διαφωτιστικὴν καὶ πειστικὴν ἀγόρευσιν τούτου, συμφωνοῦντος καὶ τοῦ Εἰσαγγελέως, ἠθώωσε τοὺς κατηγορουμένους, οἱ ὅποιοι ὑπὸ τὸ κράτος δικαιολογημένου ἐνθουσιασμοῦ, ἐνηγκαλίσθησαν τὸν γενναῖον ὑπερασπιστὴν αὐτῶν καὶ τῆς ἀκραιφνοῦς Ὁρθοδοξίας, ἐνῶ οἱ διώκται των ἀπῆλθον κατησχημένοι.

Ζήσαντες τὰς εὐτυχεῖς ταύτας στιγμάς, ὡς ἀκροαταὶ τῆς ἐνδιαφερούσης αὐτῆς δίκης, συνεχάρημεν τοὺς κατηγορουμένους καὶ τὸν ἄξιον συνήγορόν των, διὰ τὸ νέον λαμπρὸν ἐπίτευγμά του, τὸ ὁποῖον προσετέθη εἰς τὰ τόσα ἄλλα ποῦ κοσμοῦν τὸν ἱερὸν ὑπὲρ τῆς ἀληθοῦς Ὁρθοδοξίας ἀγῶνα τῆς μαρτυρικῆς Ἐκκλησίας μας. Νίκη ταύτης! Νίκη τῆς Ἀκαινοτομήτου Ὁρθοδοξίας!

Φ.Ο.

Τραγελαφικαὶ ἀντιφάσεις ἀθέων λογίων

Τυχαία μοῦ δόθηκε ἀπὸ φιλικὸ μου πρόσωπον ἓνα περιοδικὸ ποὺ ἔγραφεν γιὰ μιὰ συνέντευξιν ποὺ ἔδωκεν ὁ Γάλλος φιλόσοφος καὶ καθηγητὴς τῆς ψυχολογίας Ζὰν Ροστάν, πρὸς δημοσιογράφους καὶ τὴν Γαλλικὴν Τ.Β. οἱ ὁποῖοι τὸν ρώτησαν: «Τὶ εἴμαστε; Ἀπὸ ποῦ προερχόμαθα; Ποῦ πηγαίνουμεν μετὰ θάνατον;

Καὶ ὁ Γάλλος φιλόσοφος ἀπήντησεν μὲ κάποια μελαγχολία καὶ κάποια διστακτικότητα: «Τὰ ἐρωτήματα αὐτὰ μὲ ἀπασχολοῦν μὲ τρόπον πολὺ ἔντονον καὶ ἐπίμονον. Ἀλλὰ δὲν μπόρεσα νὰ δώσω καμμιά ἀπολύτως ἱκανοποιητικὴ ἀπάντησιν, ἀλλὰ καὶ κάθε ἄνθρωπος νομίζω, εἴτε μορφωμένος εἴτε φιλόσοφος, δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ δώσῃ τὴν σωστὴν ἀπάντησιν». Καὶ συνέχισεν μὲ ἔντονη πικρίαν καὶ ἀπογοήτευσιν. «Ὅλα αὐτὰ ἐρωτήματα τῆς ζωῆς, ποὺ ἀπασχόλησαν κατὰ καιροὺς καὶ ἐπὶ αἰῶνας πολλοὺς, τὸν ἄνθρωπον, παίρνουν ἐντὸς μου διαστάσεις πελωρίου ἄγχους. Καὶ ὅταν αὐτὰ θεριεύουν ἐντὸς μου, τότε, ἀναγκάζομαι νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὰ ἀπλούστερα πράγματα, μὰ τὰ πλεόν ἀσήμαντα καὶ μικρότερα, ὅπως εἶναι τὰ..... καναρινία μου, τὰ βατραχάκια μου, οἱ παπαγάλοι μου, αὐτὰ εἶναι ἐκεῖνα ποὺ κάπως μὲ καθησυχάζουν στὸ ἔντονον ἄγχος τῆς ζωῆς μου!!!»

Νὰ τι εἶπε μιὰ διάνοια τοῦ κόσμου, σὰν τὸν Ζὰν Ροστάν..... Καὶ ὅταν πάλιν ἠρωτήθῃ ἐὰν ἔνοιωσε ποτὲ τὴν ἀνάγκην νὰ στραφῇ πρὸς τὸ ἰδεῶδες τῆς Θρησκείας, ἀτενίζοντας τὰ μυστήρια τοῦ ἄχανοῦς σύμπαντος, ἀπήντησε θλιμμένος:

«ΟΧΙ ΠΟΤΕ! Διότι, δὲν ξέρω διατί, συνέβη αὐτό, ἀπὸ μικρὸς παιδὶ δέκα ἐτῶν, ἐδιάβαζα ὅλο ὑλιστικὰ βιβλία μὲ ἀθεϊστικὸ περιεχόμενον, βιβλία νοσηρὸν πολλάκις περιεχόμενον. Διὰ τοῦτο δὲν διεμόρφωσα Χριστιανικὸν χαρακτῆρα..... »

Νά, ἀδελφοὶ Χριστιανοί, νὰ ποῖοι εἶναι πολλοὶ φιλόσοφοι σύγχρονοί οἵτινες ἔρχονται νὰ διδάξουν καὶ νὰ «μορφώσουν» τὴν παγκόσμια Νεολαία ἀλλὰ καὶ τὴν ἰδικὴν μας μὲ τὰς ὑλιστικὰς Βιοθεωρίας των καὶ τὸ σαπρὸν περιεχόμενον τῶν διδασκαλιῶν των. Ἀπιστοὶ αὐτοί, ὁμολογοῦν ἀπαισιοδόξως ὅτι ἐνδιαφέρονται ἐπιμόνως διὰ τὰ μεταφυσικὰ προβλήματα, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος διακυρττοῦν ὅτι ΟΥΔΕΠΟΤΕ, εἶχον τὴν ἀπλὴν ἔστω, περιέργειαν νὰ ἀνοίξουν Θρησκευτικὰ καὶ Ἱερὰ Κείμενα καὶ Συγγράμματα περιφήμων καὶ βαθυστοχάστων Πατέρων τῆς Ἐκ-

κλησίας διὰ νὰ γνωρίσουν τὴν ΑΛΗΘΕΙΑΝ, ΤΟ ΦΩΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΔΡΟΣΟΓΟΝΟΝ ΑΥΡΑΝ ποὺ προσφέρουν αὐτὰ τὰ ἱερὰ Κείμενα καὶ πρὸ πάντων, ΤΟ ΙΕΡΟΝ ΚΑΙ ΑΘΑΝΑΤΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ, διὰ τὸ ὁποῖον πολλάκις πολλοὶ Μεγάλοι κατὰ καιροὺς, εὗρισκόμενοι εἰς οἰκτρὰν πλάνην καὶ σκότος βαθύτατον ἀγνωσίας, εὔρον τὸν δρόμον τῆς σωτηρίας καὶ τῆς λυτρωτικῆς χαρᾶς. Καὶ ὁμως αὐτοὶ οἵτινες δὲν ἐγγώρισαν κὰν τὴν Ἀλήθειαν ΤΟΛΜΟΥΝ ΘΡΑΣΥΤΑΤΑ νὰ γελοιοποιοῦν ἑαυτοὺς ἀναφέροντες ὅτι.... ΚΑΝΑΡΙΝΙΑ, ΒΑΤΡΑΧΟΙ ΚΑΙ ΠΑΠΑΓΑΛΟΙ, προσπαθοῦν νὰ... θεραπεύσουν τὸ ἄγχος των καὶ νὰ καθησυχάσουν τὴν μεταφυσικὴν των ἀγωνίαν!!!

Καὶ κάτω ἀπὸ τοιοῦτους διδασκάλους -δηλ. τὰ πτηνὰ- ἔρχονται νὰ «δογματίσουν», ὅτι ὁ ἄνθρωπος, ὡς ψυχὴ, Πνεῦμα, ζωὴ, προέρχεται ἐκ τῆς ὕλης. Καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλην πλευράν μετὰ πικρίας καὶ ἐξουθενώσεως ὁμολογοῦν ὅτι δὲν δύνανται νὰ δώσουν καμμιά ἀπάντησιν καὶ ἐξηγήσιν εἰς τὴν μεταφυσικὴν των ἀγωνίαν...

Ἀσφαλῶς δὲν ὑπάρχουν περισσότερον ἀντιφατικὰ πρόσωπα, ἀλλὰ καὶ πλεόν ἀνειλικρινῇ καὶ ἀνακόλουθα ἀπὸ τοὺς ἀπίστους παραπαίοντας φιλοσόφους!!!

Κατὰ παρόμοιον συμβαίνει καὶ εἰς τὰ ἑλληνικὰ πράγματα!

Δηλ. Τὰ παιδιὰ μας τρέχουν εἰς τὰ ποικίλα ἀνευ ἐλέγχου περίπτερα, καθὼς καὶ εἰς ὀρισμένα ψυχόλεθρα βιβλιοπωλεῖα διὰ νὰ πάρουν τοὺς..... διαφόρους «βατράχους καὶ παπαγάλους», διὰ νὰ ἀκούσουν μόνον «κοασμοὺς» καὶ «ψιθύρους διὰ νὰ ἀγοράσουν τὰς διαφόρους «φυλλάδας τῆς ἀθείας καὶ τοῦ ἀβυσσαλέου μίσους κατὰ τῆς Θρησκείας» μέσα εἰς τὰς ὁποίας ἀναπτύσσουν νοσηρὰν φαντασίαν καὶ ἀπομακρύνουν, ΔΥΣΤΥΧΩΣ, ΤΗ ΣΙΩΠΗΡΑ ΕΝΟΧΗ ΟΛΩΝ ΜΑΣ, τὴν νεότητα καὶ τὸν κόσμον ἀπὸ θεσμοὺς καὶ Παραδόσεις αἰῶνων πολλῶν καὶ ἀποσβύνουν τὴν ἐκ φύσεως ὑπάρχουσαν Πίστιν ἐντὸς τῆς φύσεως παντὸς ἀνθρώπου διὰ νὰ φυτεύσουν καὶ ἀναπτύξουν ἐντὸς τῆς ψυχῆς τῶν εὐπλάστων ὑπάρξεων, ΤΗΝ ΑΡΝΗΣΙΝ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΘΕΟΝ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ ΤΟΥΣ καὶ καλλιεργῶντας τὴν τυφλὴν ὑπακοὴν πρὸς τὰ ποικίλα γελοῖα «Γκουροῦ» τῆς ἐποχῆς μας.

Καὶ προϊόντος τοῦ χρόνου ἐκκολάπτονται ἐκ τῶν ἀθλίων αὐτῶν παρασκευασμάτων τῆς ἀρνήσεως, καὶ ἐκ τῆς μετὰ ζήλου τρομεροῦ ἀναγνώσεως αὐτῶν, οἱ διάφοροι «ἰνστρούχτορες» οἵτινες ἐπιτελοῦν

ἔργον ὀλέθριον καὶ καταστρεπτικὸν καὶ ἐν ὀνόματι μιᾶς παρεξηγημένης πολὺ λέξεως, τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἀτόμου, ἀναπτύσσουν τοιαύτην δραστηριότητα, ἥτις ἐὰν δὲν τὴν προλάβωμεν πρεπόντως, θὰ ἐπιφέρῃ κύρια κτυπήματα εἰς τὴν ταλαίπωρον Πατρίδα μας.

Ἄν ὅμως ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων κάθε χριστιανικὴ οἰκογένεια συνηθίσῃ τὰ τέκνα τῆς «εἰς τὴν γνῶσιν Θεοῦ τοῦ Ζῶντος», καὶ ἐμπνεύσουν εἰς τὰ τέκνα, αὐτῶν, τὴν ἐπίμονον καὶ ἀδιάπτωτον περιφρόνησιν τῆς ἀκαθάρτου τροφῆς τῶν ἀκαθάρτων καὶ τραγελαφικῶν πολλῶν, ἀναγνωσμάτων τῶν ἀνευθύνων περιπτέρων διὰ τὴν νεανικὴν διαπαιδαγώγησιν, τότε, οὔτε ὁ Δαρβίνος, οὔτε ὁ Χαϊκελ, οὔτε ὁ Βόλνγεϋ, οὔτε ὁ Μαλεσσῶθ, οὔτε ὁ Λουκρήτιος, οὔτε ὁ Ντυμπούι, οὔτε ὁ Μπλανσάρ, οἱ φοβεροὶ ἀρνηταί, μὲ τὰ νοσηρὰ συγγράμματά των θὰ ἔμεναν ἀραχνιασμένα αὐτὰ εἰς τὰς νεκρουπόλεις τῶν βιβλιοθηκῶν μὲ τὴν λεζάντα «ΑΖΗΤΗΤΑ».

Καιρὸς εἶναι διὰ μίαν εἰρηνικὴν ἐκστρατεία πρὸς καταπολέμησιν ἀθεϊστικῶν καὶ ὑλιστικῶν νοσηρῶν συγγραμμάτων, διότι «οἱ καιροὶ οὐ μενετοί» καὶ ἀκόμη, «ὁ καιρὸς συνεσταλμένος ἐστίν». Καθῆκον καὶ ὑποχρέωσιν εἶναι Κλήρου καὶ ὑγειοῦς Λαοῦ ἡ ΠΡΟΣΟΧΗ τῶν ἀναγνωσμάτων δι' ὧν διατρέφεται, κρυφίως ἢ φανερώς ἡ ψυχὴ τοῦ νέου, τῆς χρυσῆς ἐλπίδος τῆς Πατρίδος, διὰ νὰ μπορέσωμεν, τοῦλάχιστον ἔστω καὶ ἀργὰ πολὺ, νὰ προσανατολίσωμεν τὰ παιδιὰ μας εἰς τὸν δρόμον τοῦ Χριστοῦ εἰς τὸν δρόμον τῆς σωτηρίας καὶ εἰς τὴν λεωφόρον τῆς ὁποίας τέρμα εἶναι μόνον ὁ Οὐρανὸς διὰ τὸν ὁποῖον εἶναι προορισμένος κάθε ἄνθρωπος.

Ποῦ ὁδηγεῖται ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος

(Συνέχεια ἐκ προηγουμένου)

ψωμί καὶ τὸ κρασί σὲ «σῶμα καὶ αἷμα» Χριστοῦ, τότε ἐμεῖς οἱ Ὀρθόδοξοι εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ μεταλαμβάνομεν τῶν μυστηρίων τους αὐτῶν, διότι δὲν νοεῖται νὰ περιφρονῶμεν τὸν ἴδιον τὸν Χριστόν.

Οἱ Ὀρθόδοξοι δὲν μετέχομεν τῆς «θείας Εὐχαριστίας» τῶν αἰρετικῶν Λατίνων καὶ Προτεσταντῶν, διότι ἐκεῖ δὲν ὑπάρχει «σῶμα καὶ αἷμα» Χριστοῦ, ἀλλὰ σκέτο ...ψωμί καὶ κρασί! Καί, τέλος, ἐὰν οἱ Λατῖνοι κι' οἱ Προτεστάνται εἶχον ἔγκυρον ἱερωσύνην, τότε αἱ αἰρετικαὶ κοινότητές των θὰ ἦσαν ἡ πραγματικὴ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, διότι ὅπου ὑπάρχει «ὁ (κανονικὸς) ἐπίσκοπος ἐκεῖ ὑπάρχει κι' ἡ Ἐκκλησία».

Τὸ πλέον περίεργον εἶναι ὅτι ὁ ἐκπρόσωπος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, καθηγητὴς Νικ. Νησιώτης, ὅστις καὶ «ἀπεδέχθη» τὸ κείμενον αὐτό, παραδέχεται ὅτι τὸ κείμενον αὐτὸ «δὲν εἶναι Ὀρθόδοξον». Τότε, ὅμως, διατί τὸ «ἀπεδέχθη»; Μήπως, διότι ἐπιέσθη ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος; Ἀλλὰ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει διατί δὲν ὑπέβαλε τὴν παραίτησίν του;

Ἀντιλαμβάνεται, λοιπόν, καὶ ὁ πλέον ἀφελής, τί ἐπιπτώσεις ἔχει διὰ τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἡ «κοινὴ» αὐτὴ δογματικὴ συμφωνία τῶν Ὀρθόδοξων Ἐκκλησιῶν, μὲ τοὺς Λατίνους καὶ τοὺς Προτεστάντας. Ἐκφράζομεν, τὴν ἀπογοήτευσίν μας διότι εἰς αὐτὴν τὴν ἐκθεμελιωτικὴν τῆς Ὀρθόδοξίας συμφωνίαν ἔλαβεν μέρος καὶ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος διὰ τῶν ἐκπροσώπων της.

Β'

Τὸ δεῦτερο θέμα τὸ ὁποῖο ἔθιγε τὸ ἀνωτέρω δημοσίευμα τοῦ «Ὀρθόδοξου Τύπου» ἦσαν ὠρισμένοι κακόδοξοι ἀπόψεις τοῦ καθηγητοῦ Νικ. Νησιώτη, τὸν ὁποῖον ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἔστειλε ὡς ἐκπρόσωπόν της εἰς τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν «Ἐκκλησιῶν».

Συγκεκριμένα, ὁ καθηγητὴς Νικόλαος Νησιώτης ὑποστηρίζει τὴν ἐντελῶς ἐκθεμελιωτικὴν διὰ τὴν Ὀρθοδοξίαν ἀποψιν ὅτι εἰς ἐκάστην περιφέρειαν πρέπει νὰ δημιουργηθῇ μία νέα Ἐκκλησιαστικὴ Σύνοδος διὰ νὰ ποιμαίνῃ ὅλους τοὺς χριστιανοὺς ἀνεξαιρέτως (Ὀρθόδοξους καὶ αἰρετικούς) καὶ ἡ ὁποία Σύνοδος θ' ἀπαρτίζεται ἀπὸ τοὺς ἀρχηγούς ὅλων τῶν αἱρέσεων.

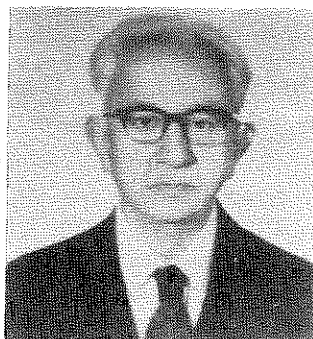
Βεβαίως, ὁ κ. καθηγητὴς, ὡς ἄτομον, εἶναι ἐλεύθερος νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν οἰανδήποτε ἀποψιν ἐκεῖνος θέλει. Δὲν ἔμπορεῖ ὅμως ἓνα ἄτομον τὸ ὁποῖον ὑποστηρίζει τοιαύτας ἀπόψεις νὰ ἔχῃ τὴν ἀξίωσιν νὰ εἶναι καὶ Ὀρθόδοξος Θεολόγος καὶ μάλιστα νὰ διδάσκῃ εἰς τοὺς φοιτητὰς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς μίαν τοιοῦτου εἶδους ὀρθοδοξίαν. Πολὺ περισσότερον ὅμως, δὲν δύναται μία Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ν' ἀναθέτῃ εἰς τοιοῦτον ἄτομον νὰ τὴν ἐκπροσωπῇ, ἐκτὸς ἂν αὕτη ἀσπάζεται τὰς κακοδοξίας του.

Ἐν προκειμένῳ, δὲν γνωρίζομεν τί νὰ ὑποθέσωμεν. Μήπως, καὶ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἀσπάζεται αὐτάς, ἀλλὰ καὶ πολλὰς ἄλλας ἀπόψεις τοῦ καθηγητοῦ Νικολάου Νησιώτου;

Ἀλλὰ, τότε, ποῦ ὁδηγεῖται ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος;

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΘΕΟΛΟΓΟΣ

ΠΕΝΘΗ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

Ἐξεδήμησεν πρὸς Κύριον, πρότριτα, κατόπιν ἐπωδύνου καὶ βασανιστικῆς ἀσθενείας, ἐπίλεκτον μέλος τῆς Ἀθηναϊκῆς κοινωνίας, ὁ Λόγιος καὶ ἐκλεκτὸς συνεργάτης τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας», ἀείμνηστος ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ.

Προερχόμενος ἀπὸ τὰς σκλαβωμένας Πατρίδας τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ὑπῆρξεν ἄριστος κοινωνικὸς παράγων ἀλλὰ καὶ ἄριστος πατήρ, (ἐκθρέψας τὰ τέκνα αὐτοῦ ἐν Παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου). Ὡς ἄλλος δὲ Παπαδιαμάντης καὶ Μωραΐτινης, δὲν ἔλειπεν ἐκ τοῦ ἀναλογίου τοῦ γραφικοῦ ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ ἁγίου Ἀχιλλίου Γούβας, ἐνῷ πολλάκις ἐκεῖ μετὰ θερμῶν δακρύων ἐκήρυττεν τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ.

Φίλαλλος καὶ φιλόανθρωπος ἔδιδε πάντοτε τὸ παρόν, πάντοτε ἐκεῖ ὅπου ἡ ἀνθρωπίνη ἀνάγκη καὶ ὁ πόνος δὲν ἄπλωναν τὴν χεῖρα τῆς ἐπαιτείας. Καὶ μὲ σύνθημα «μὴ γνῶτω ἡ ἀριστερὰ τί ποιεῖ ἡ δεξιὰ», ἔφθανε ἄρρωγὸς ἐκεῖ ὅπου διεπίστωνε μόνος τὴν ἀνάγκην τῆς βοηθείας καὶ συμπαράστασης. Ἐχων πάντοτε βοηθὸν εἰς τὰ ἔργα ἀγάπης, τὴν λογίαν σύζυγον αὐτοῦ Φραγκούλα ἣτις κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ βίου αὐτοῦ, (αἵτινες μάλιστα ἦσαν ἐπίπονοι καὶ μακροί) ἔγραφεν τὰς τελευταίας γραμμὰς τῶν ωραίων ποιημάτων αὐτοῦ καὶ τῶν ποικίλων θρησκευτικῶν ἄρθρων του ἅτινα ἔβλεπον τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος εἰς πολλὰ περιοδικὰ ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας». Τὰ ἱερὰ αὐτοῦ μνημόσυνα ἐτελέσθησαν κατὰ τὴν ἐκφρασθεῖσαν ζωηρὰν αὐτοῦ ἐπιθυμίαν εἰς τὸν Ἅγιον Ἀχιλλίον, ὅπου ἐπὶ μακρὸν διάστημα, ὡς γείτων αὐτοῦ διήρχετο τὸν περισσότερον καιρὸν ὅτε δὲν ἦτο ἀσθενής... Ἡ στήλη αὕτη τῆς ὁποίας ὑπῆρξεν συνεργάτης ὁ ἀείμνηστος, συλλυπεῖται

τὴν σύζυγον αὐτοῦ ἣτις ἀποτελεῖ πιστὸν τέκνον τῆς Ἀκαينوτομήτου ἡμῶν Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ εὐχεται ὅπως ἀναπαύσῃ, ὁ Ἀναστὰς Κύριος, τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, ἐν αὐλαῖς ὁσίων καὶ δικαίων καὶ ἐνθα «οὐκ ἔστιν πόνος οὐ λύπη οὐ στεναγμὸς ἀλλὰ ζωὴ ἀτελεύτητος».

Θ.Μ.

ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΣ ΔΑΝΙΗΛ ΜΠΟΥΡΑΣ

Ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον ὁ Δανιὴλ Ἱερομόναχος καὶ ἰδρυτὴς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίας Σκέπης, Δαφνί.

Μερίμνη τοῦ Σεβασμιωτάτου Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος μετεφέρθη τὸ σκῆνωμά του εἰς τὸν Ἅγ. Ἀθανάσιον Ἀθωνίτη ὅπου καὶ ἐνεταφιάσθη τῇ 12/3/83 π. ἡμ.

Ὁ Γερο-Δανιὴλ ἐτῶν 73 ὑπῆρξε μία ἀπὸ τὰς ἐκλειπούσας μορφὰς τῶν Γ.Ο.Χ. ἀκέραιος καὶ ἀκραιφνὴς λάτρης τῶν πατρικῶν παραδόσεων καὶ ἐλάμπρυνε τὸ «Στερέωμα τοῦ Ἀγῶνος». Εἰς τὸ πρόσωπόν του διεβλέπαμε τὸν συνεπῆ ὀρθόδοξον λευῖτην ποῦ εἰργάσατο ἐν τῷ ἀμπελῶνι Κυρίου μὲ ζέσιν καὶ ἀγάπην Χριστοῦ.

Αἰωνία ἡ μνήμη τοῦ Γέροντος Δανιὴλ

ΝΕΟΙ ΚΑΙΡΟΙ, ΝΕΑ ΗΘΗ

Πάλαι ποτέ περνοῦσες ἀπὸ τὰ περίπτερα καὶ ἐβλεπες ἐκ περιεργείας τὰ ἐκτειθέμενα, καὶ δὲν ἀγανακτοῦσες. Ἐδιάβαζες τὰ νέα, ἢ καὶ τὶς φωτογραφίες τοῦ ἡμερησίου τύπου καὶ δὲν «κοκκίνιζες».

Τώρα δυστυχῶς ὅλα αὐτὰ δὲν ὑφίστανται καὶ ἀντ' αὐτῶν βλέπεις περιοδικὰ ἢ καὶ ἡμερήσιον τύπον μὲ ἄσμενες εἰκόνες, σὲ στυλ «προφίλ!». Εἶναι γενικὸν τὸ φαινόμενον καὶ ὅση «ἱερὰ ἀγανάκτησις» καὶ ἂν σὲ διακατέχει δὲν μπορεῖς νὰ μιλήσης γιὰτὶ πρέπει, λέγει, νὰ πλησιάσουμε καὶ νὰ μοιάσουμε τὰ κράτη τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς στὴν ὁποία εἴμαστε καὶ μεῖς μέλη.

Ἄλλως θὰ ἔπρεπε νὰ κρατεῖς «φραγγέλιον» καὶ νὰ καταστρέφης τὰ ὅσα βλέπεις! Καὶ ποῦ νὰ σὲ πάρῃ ὁ χρόνος, ἐφ' ὅσον τὰ πάντα εἶναι ἀναιδῆ καὶ προκλητικά. Κυριαρχεῖ παντοῦ ὁ Διάβολος γυνός!!

ΤΑ ΔΩΡΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ! Ἀνεπετάσθη ἐπὶ τοῦ κενωθέντος Τάφου τὸ Σύμβολον τοῦ πόνου ἀλλὰ καὶ τοῦ Θριάμβου, ὁ Τίμιος Σταυρός, ὥστε τὴν χαρὰν ταύτην νὰ γευθοῦν οἱ πάντες. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Ἱερὸς Χρυστόστομος καλεῖ τὴν ἡμέραν αὐτὴν διὰ τοῦ πανηγυρικοῦ του Λόγου, τοὺς πάντας, «Πλούσιοι καὶ πένητες μετ' ἀλλήλων χορεύσατε. Νηστεύσαντες καὶ μὴ νηστεύσαντες εὐφράνθητε σήμερον... πάντες ἀπολαύσατε τοῦ συμποσίου τῆς Πίστεως». Ἄς εὐφρανθῶμεν λοιπὸν καὶ ὡς χαρῶμεν, διότι κατὰ τὸν Ἰ. Δαμασκηνόν, «Θανάτου ἐορτάζομεν νέκρωσιν. Ἄδου τὴν καθαίρεσιν, ἄλλης βιοτῆς, τῆς αἰωνίου ἀπαρχῆν». Εἶθε, μυριάκις εἶθε, τουλάχιστον, ἐφέτος νὰ ἀκούσωμεν αὐτὴν τὴν γλυκυτάτην ὕμνωδιάν καὶ γίνῃ αὐτὴ ἀφορμὴ μιᾶς ΝΕΑΣ, ΚΑΙΝΗΣ ΒΙΟΤΗΣ ΑΠΑΡΧΗΣ.

Τῆς ἐν Χριστῷ Βιοτῆς ἣτις καὶ εὐφραίνει καὶ ἱκανοποιεῖ τὸν πιστόν.

Καταπληκτικό!...

Κατάπληξι προξένησε στοὺς Ἀκροατὰς τῆς ΕΡΤ 1 στὴν Ἐκπομπὴ «Μέρα Μεσημέρι» τῆς 4/5/83 ν.ἡμ. πῶς μαζὶ μὲ τὰ ἄλλα, ἔβαλε καὶ μία κασσέτα ποὺ ἐξυμνοῦσε τὸ «Χααίσις» τὴν «Πρέζα» τὴ «μαύρη». Καὶ ὅτι «ἦταν μαστοῦρης» καὶ τὰ τοιαῦτα!!

Μά, δὲν ὑπάρχει ντροπὴ;

Τέτοια τραγούδια ποὺ «παροτρύνουν» ὄχι μόνον τὴν νεότητα, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐνηλίκους ν' ἀκοῦνε νὰ προβληματίζονται καὶ ἀργότερα, γιὰτὶ ὄχι, νὰ πέφτουν στὴν χρήσιν τῶν Ναρκωτικῶν!

Τότε γιὰτὶ εἶναι ἐκτὸς Νόμου ἢ χρήσις τους; Τότε γιὰτὶ ὁ Ἕλλην φορολογούμενος πληρῶνει τὰ μαλλιά τῆς κεφαλῆς του γιὰ τὴν Ὑπηρεσίαν Διώξεως Λαθρεμπορίου καὶ Ναρκωτικῶν; Τότε γιὰτὶ τὰ δικαστήρια βάζουν ποινές; Ἐφ' ὅσον τὰ μέσα Μαζικῆς Ἐνημερώσεως προτρέπουν νὰ κάνουμε χρήσιν τῆς Μαύρης καὶ τῆς Πρέζας; Ντροπὴ Ἀργεῖοι!

Γι' αὐτὴν πονοῦμε!

Ἄλλη μία φορὰ ἡ Ἑλλάδα νίκησε στὰ Ἡνωμένα Ἐθνη γιὰ τὸ «ἀκανθῶδες» Κυπριακό! Καὶ ὡς εὐχηθοῦμε νὰ μὴ μείνῃ πάλι «γράμμα κενὸ» αὐτὴ ἡ ἀπόφασις! Γιὰτὶ εἶναι ντροπὴ γιὰ ὅλο τὸν κόσμον νὰ γίνονται τέτοιες ἀποφάσεις σὰν ἄλλες «φανφάρες» ἀπὸ τὸν Ο.Η.Ε. καὶ ὕστερα νὰ μπαίνουν στὸ «χρονοντούλαπο» γιὰ... κατὰψυξι! Θὰ μᾶς δώσῃ, ἄραγε ὁ Θεὸς αὐτὴ τὴ χαρὰ, νὰ γίνεταὶ τὸ Νησί ἀνεξάρτητο καὶ ἀπαλλαγμένο ἀπὸ τὰ ξένα στρατεύματα;

Αὐτό, ὅμως προϋποθέτει, ἀγαπητοί μου, ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες νὰ στραφοῦμε πρὸς τὸν Θεόν! Ν' ἀφήσουμε τὸν Μαμωνᾶ καὶ τὶς διάφορες αἰρέσεις! Νὰ ξεχάσουμε τὸν τελευταῖον Νόμον περὶ καταργήσεως τῆς Μοιχείας. Νὰ ἀρχίσουμε νὰ πολιτευόμεθα σύμφωνα μὲ τὸ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον καὶ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας γιὰ νὰ μᾶς δώσῃ ὁ Θεὸς αὐτὴ τὴ χαρὰ!!

Προβατόσχημοι λύκοι

Ὑπάρχουν, δυστυχῶς ἀρκετοὶ στὴν ἐποχὴ μας ποὺ παρουσιάζονται σὰν ὑπηρετές τῆς θρησκείας, αὐτοὺς τοὺς ψευδοῖερεῖς, αὐτὰ τὰ ὄργανα τοῦ Σατανᾶ, αὐτοὺς ποὺ ὁ Χριστὸς ἐδιώξε ἀπὸ τὸν οἶκον τοῦ Πατρός Του διότι τὸν εἶχαν μεταβάλει εἰς οἶκον ἐμπορίου, δὲν πρέπει νὰ καλύπτωμεν τὸ ἁμαρτήματά των νομίζοντες ὅτι ἔτσι διεφυλάττομεν τὸ γόητρον τῆς ἐκκλησίας. Ἐπιβάλλεται ἡ Ἡγεσία τῆς Ἐκκλησίας μας νὰ παύσῃ νὰ εἶναι ἐπικεικῆς, καὶ πρώτη Αὐτὴ νὰ ἀποκόψῃ τοὺς σάπιους κλάδους ἀπὸ τὸν κορμὸν τῆς ἐὰν ὑπάρχουν, μόνον τότε δὲν θὰ σεβόμεθα μόνον τὸ σχῆμα, ἀλλὰ θὰ εἴμεθα ἱκανοὶ νὰ ξεχωρίσωμεν πότε αὐτὸ καλύπτει μεγάλους ἐχθροὺς τῆς θρησκείας!

Κρίσεις - σχόλια - παρατηρήσεις

Το μικρόβιον εξαπλοῦται

Πρόκειται περί τοῦ φοβεροῦ καὶ ἀνησυχητικοῦ μικροβίου τῶν διαζυγίων! Σοβαρὰ ἡμερησίᾳ ἀθηναϊκὴ ἐφημερὶς πρόσφατα ἐνέγραψεν μίαν στατιστικὴν ἐν τῇ ὁποίᾳ ἀναφέρει ὅτι τὰ διαζύγια τὸ ἔτος 1980 ἦτο 5.340, ξάφνου τὸ ἔτος 1982 ἡυξήθησαν αὐτὰ κατὰ 49% δηλ. ὑπερέβησαν τὰ 7.000!!! Καὶ τοῦτο μαρτυρεῖ ὅτι ἡ νέα νομοθεσίᾳ περί διαζυγίων, φυτευθεῖσα ἐν τῷ μέσῳ τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας ἐβλάστησεν πλουσίους καρπούς καὶ ἐπηύξησεν τὰ τραγικὰ θύματα ποὺ εἶναι τὰ παιδιά, ὅταν βλέπουν ὅτι λείπει εἰς τὴν ζωὴν τους τὸ στήριγμα καὶ ἡ βακτηρία των ποὺ εἶναι ἡ μητρικὴ καὶ ἡ πατρικὴ στοργὴ καὶ ἀγάπη ἐντὸς τῆς κατ' οἶκον Ἐκκλησίας, τῆς οἰκογενείας.

Καὶ κοντὰ εἰς αὐτὰ τὰ δράματα προστίθενται τὰ ἄλλα μαστίζοντα: κακὰ τῆς οἰκογενείας, ποὺ εἶναι ἡ μέθη τοῦ πατρός, ἡ μανιώδης χαρτοπαιξία μέχρις ἐξευτελισμοῦ τῆς μητρὸς διὰ τῆς ἐκποιήσεως ἀκόμη καὶ αὐτῶν τῶν ἱερῶν κειμηλίων τῆς οἰκογενείας, πρὸς ἱκανοποίησιν τοῦ τρομακτικοῦ αὐτοῦ πάθους, τὸ ὁποῖον κατέστησεν πολλὰκις, ἄνδρες καὶ γυναῖκες δούλους καὶ σκλάβους τοῦ φοβερωτέρου ἐξευτελισμοῦ καὶ διαπομπεύσεως, ὡς πρὸ ὀλίγων ἀκόμη ἡμερῶν, ἐπιχειρηματίας, ἕως πρὸ ὀλίγου ἔντιμος πολίτης καὶ ὑποδειγματικὸς οἰκογενειάρχης, κυριευθεὶς, ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὑπὸ τοῦ πάθους χαρτοπαιξίας, μετεβλήθη εἰς ληστὴν μασκόφορον διὰ νὰ κλέψῃ τὸν.... καλύτερον τοῦ φίλου ὅστις ὅταν τὸν συνέλαβεν ἔπεσεν ἀπὸ τὰ σύννεφα, ἀποκαλύπτοντας τὸ κάτωχρον πρόσωπόν του.

Καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς ἀφθονίας τῶν διαζυγίων καὶ εἰς τὰς περιπτώσεις χαρτοπαιξίας καὶ ἐκλύτου βίου τῶν γονέων, ΘΥΜΑΤΑ ΤΡΑΓΙΚΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ. Διότι ἐὰν ἔμενον ὀρφανὰ ὁ Κύριος ὅστις «ὀρφανὰ κάμει, ἄμοιρα (ἀπροστάτευτα) δὲν κάμει, θὰ ἐβοήθει, ὅπως τοῦτο συμβαίνει τακτικὰ, νὰ εὔρουν τὸν δρόμον» τῆς ἀποκαταστάσεως των αὐτά. Ἀλλὰ διανοεῖται τις, ποῖο τὸ δράμα τῶν παιδιῶν ὅταν ἔχουν καθημερινῶς καὶ ἐπὶ ἔτη ΑΤΑΦΟΥΣ ΝΕΚΡΟΥΣ ΤΩΝ ΓΟΝΕΩΝ ΑΥΤΩΝ, νεκρωθέντων ὑπὸ πολλῶν κακῶν καὶ ἁμαρτημάτων; Ὡ! Πόσα κακὰ ἐπεσώρευσεν ἡ ἁμαρτία εἰς τὴν Πατρίδα μας.

ΟΡΓΙΟΝ ΣΥΚΟΦΑΝΤΙΑΣ

Καὶ πάλιν πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν μισθωτοὶ δημο-

σιογραφίσκοι ἐξανέστησαν καὶ ἔγραψαν διὰ τὰς ἐφημερίδας των διὰ τὸ... κακούργημα μιᾶς Μονῆς(;) νὰ παρασύρῃ — δηθεν — καὶ νὰ προσηλυτίσῃ εἰς τὸν μοναχισμόν νεαρὰν σπουδάστριαν ἣτις ἀηδισμένη ἐκ τῶν ὧσων βλέπει σπουδάζουσα καὶ ζῶσα ἐντὸς τοῦ κόσμου τῆς ματαιότητος καὶ τῆς τρομακτικῆς ἁμαρτίας, ἐζήτησε νὰ γίνῃ δεκτὴ εἰς ἱερὸν Παρθενῶνα Μονῆς φημιζομένης διὰ τὴν Τάξιν καὶ τὴν αὐστηρότητα τοῦ μοναχικοῦ βίου της.

Καὶ ἄστραψαν καὶ βρόντησαν οἱ κάλαμοι αὐτῶν, διὰ πιέσεις, πλύσεις ἐγκεφάλων διὰ μαρτυρικὸν βίον καὶ πολλὰ ἄλλα κακὰ, τὰ ὁποῖα αὐτοὶ διεπίστωσαν... Περιπτὸν νὰ ἀναιρέσωμεν τὰ γραφέντα ὁ Εὐσεβὴς καὶ στεργῶς ἐχόμενος τῶν πατρῶων παραδόσεών τους, γνωρίζει ΚΑΛΩΣ ὅτι οὐδέποτε μένει τις κοντὰ στὸν Χριστόν, ἐὰν τοῦτο δὲν τὸ ζητήσῃ ΜΟΝΟΣ ΤΟΥ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ, αἰσθανόμενος τὴν ἐσωτερικὴν ἀνάγκην νὰ ἀφοσιωθῇ εἰς τὸν ἀγαπημένον Ἰησοῦν. Ὁμιλοῦν καὶ γράφουν διὰ πράγματα οἱ κύριοι αὐτοὶ τὰ ὁποῖα οὔτε ποτὲ ἐγεύθησαν, οὔτε ποτὲ ἐγνώρισαν, ἀλλὰ οὔτε καὶ ποτὲ ἐπεθύμησαν ἀπροκαταλήπτως νὰ μελετήσουν καὶ ἴδουν! Λοιπὸν ἔρχου καὶ ἴδε.

Αἱ Ἑλληνίδες Ἀκοντίστριαι

Τρίβαμε τὰ μάτια μας ποὺ εἶδαμε στὴν Τηλεόραση καὶ στὶς ἐφημερίδες νὰ φιγουράρῃ δεινὴ Ἀκοντίστρια μὲ τὸν ἄνδρα της ὅτι ἐτέλεσε Πολιτικὸν Γάμον καὶ ἦταν περήφανη γι' αὐτό. Γιατί, θὰ ἀποφύγῃ τὴν «παιδοποιία» καὶ θὰ ὀρμήσῃ γιὰ μεγαλύτερες κατακτήσεις στὸ Στίβο!! Λυπηρὸν ἀλλὰ καὶ φοβερὸν αὐτὴ ἡ ἀγνοία τῶν θρησκευτικῶν κανόνων! Ὡστε, κοπέλλα, θρησκευτικῶς τοῦλάχιστο, θέλεις νὰ εἶσαι «Μοιχός;» Καὶ καινούργιος Ἡρώδης νὰ σκοτώνεις στὰ σπλάχνα σου αὐτὸ ποὺ αὔριο κυοφορεῖται; Ἡ μάνα σου καὶ ὁ πατέρας σου γιατί σ' ἀφήνουν νὰ κάνῃς καὶ νὰ λῆς αὐτὰ ποὺ εἶπες; Δὲν ἔπρεπε τοῦλάχιστο νὰ μιμηθεῖς τὴ «συναγωνίστριά» σου καὶ Ὀλυμπιονίκῃ ποὺ χάρισε τὸ χρυσὸ της ἐπαθλο στὴν Παναγίᾳ τῆς Τήνου; Εἶχαμε διαβάσει κάποτε πῶς μεταξύ σας εἶχατε «διαφορές». Τώρα τίς διαπιστώνουμε γιατί οἱ δύο σας ἔχετε τραβήξῃ «διαφορετικούς» δρόμους. Ἡ μία πρὸς τὴν παρανομία καὶ ἡ ἄλλη πρὸς τὴν νομιμότητα!

Ἐσχάσες ἐσὺ ἡ πρώτη Ἀκοντίστρια τί ἔκανε ὁ Ἅγιος Νέστορας καὶ προχώρησε στὸ Στάδιο τῆς Θεσσαλονίκης; Ἐπεκαλέσθη τὸν Θεὸν τοῦ Δημητρίου. Καὶ πῶς περιπράνως νίκησε τὸν φοβερὸν ἀντίπαλόν του; Δὲν τὸ ἔχεις ἀκούσει αὐτό;